

NIEUWE AVONTUREN

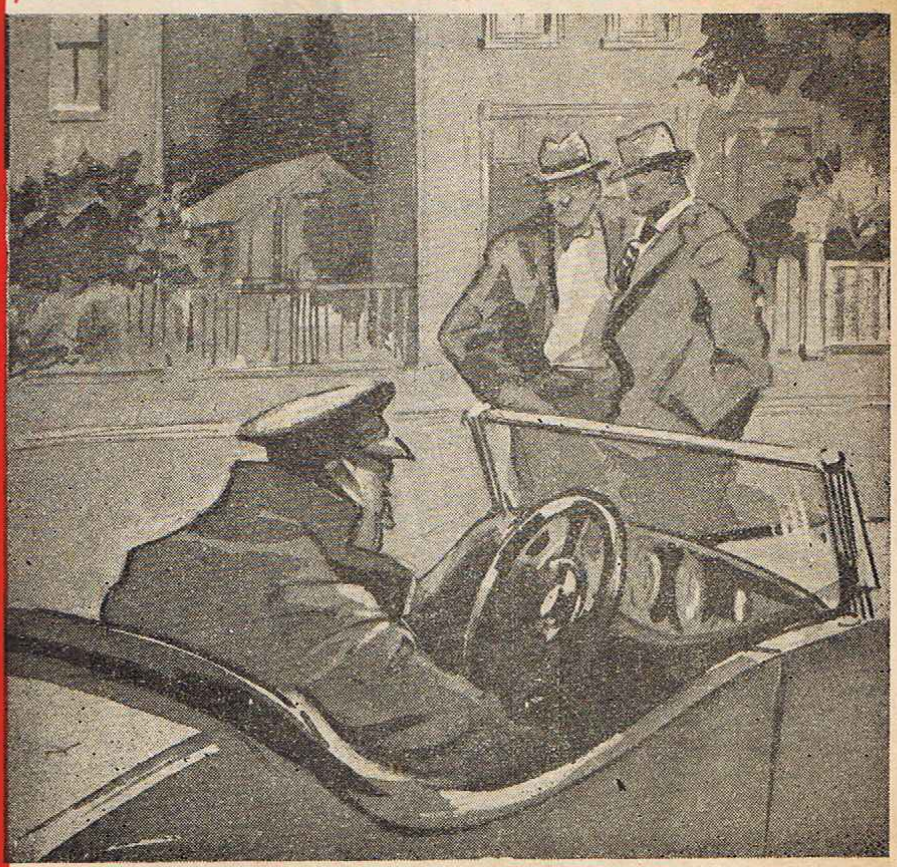
Madister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET HUIS IN DE GREENSTREET

N° 2249

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Huis in de Green-street

HOOFDSTUK I

IN EEN MOEILIK PARKET

Het was een vreemd allegaartje, dat zich tegen het vallen van de schemering bevond op een paar mijlen afstand van het kleine stadje Liberal, gelegen aan de Zuidgrens van de Amerikaanse stad Kansas.

Het waren drie mannen, van wie men zich met recht mocht afvragen hoe zulke uiteenlopende personages bij elkaar waren gekomen.

Er was een treinconducteur, jong nog, voorts was er een man, die er niet al te betrouwbaar uitzag in zijn versleten colbert, zijn dophoedje en zijn bleke tronie, en tenslotte was er een zeer lange man, als het ware vastgekneeld in een nauwsluitende, lange, zwarte jas, het hoofd gekroond met een ouderwetse, hoge hoed, te korte broekspijpen, en gewapend met een oud model regensoerm, dat heel zeker de Amerikaanse

Burgeroorlog nog gekend had.

Zij waren verzameld op enige meters afstand van de spoorbaan, en omstreeks vijf minuten gaans van een overweg, onbewaakt natuurlijk, zoals in Amerika gebruikelijk is, en zij zaten op een vijftal houten kisten, blijkbaar van stevige constructie, die allen in zwarte verf beschilderd waren met het woord: «Country and Commercial Bank.»

Die drie mannen waren Raffles, de kerel met de bleke tronie, Charles Brand de conducteur, en James Henderson, de lange man in het zwarte pak en de dwaze hoed.

Tien minuten geleden hadden zij nog in de Express-trein gezeten, die toen pas Liberal verlaten had, waarvan zij de huizen duidelijk konden zien liggen, in de vallende avond.

Toen waren ook die kisten nog in de trein geweest.

In elk van die kisten bevonden zich staven goud, ter waarde van tachtig duizend dollar, hetgeen zeggen wil, dat het drietal daar zat op een waarde aan goud van vier honderd duizend dollar.

Raffles had er zich van weten meester te maken op een wijze, die even stoutmoedig als schrander mocht worden genoemd, zonder dat er een druppel bloed vergoten was en als het ware onder het oog van een twintigtal gevaarlijke treinbandieten, die het op diezelfde goudzending voorzien hadden.

Raffles en zijn beide metgezellen hadden daar een paar minuten stil gezeten, de trein naziende, die met steeds groter snelheid langs het blinkende spoor voort stoomde, en die aanstonds in de grauwe schemering van de komende avond zou verdwijnen, toen Raffles peinzend begon:

— Ik dacht dat wij het moeilijkste gedeelte van onze kleine grap thans achter de rug hadden, maar ik moet vrezzen, dat ik mij daarin vergist heb, amigos mia.

— Maar wij hebben toch de kisten met het moois erin, mylord? riep Henderson uit.

— Dat is zo, beste James, maar misschien hebben wij er even veel aan op dit ogenblik, als de schipbreukeling had aan een hand vol kostelijke diamanten, toen hij op een onbewoond eiland aanspoelde, en van dorst en honger omkwam.

— Maar laten wij er dan mee van doorgaan, riep Brand uit, die niet zonder ongerustheid om zich heen had gekeken.

— Je raakt daar juist de cardinale kwestie aan, amice, hernam Raffles schouderophalend. In het van doorgaan schuilt juist de moeilijkheid. Heb je al eens geprobeerd om zulk een kist op te tillen?

Brand stapte van zijn zitplaats af en lichtte, niet zonder inspanning, een van de kisten, die vijftig kilo wogen, van de grond.

Toch zei hij, na de kist op zijn schouder te hebben getild:

— Ik zie wel kans, om dat ding een heel eind ver te dragen.

— Uitmuntend. En wat doen wij dan met de kisten die achterblijven? Of wou je soms terugkomen en ze halen?

Brand trok een benauwd gezicht, zette de kist weer neer, en zei, zich achter het oor krabbend:

— Het is zo, wij kunnen hier geen twee kisten achterlaten, op gevaar af, dat men ze vindt, al is de streek hier zeer verlaten.

— Mylord, ik geloof dat ik er wel drie zou kunnen dragen, als ze stevig aan elkaar worden gebonden, zei Henderson, en hij lichtte een van de kisten van de grond alsof het een veertje was.

— Ik twijfel er geen ogenblik aan, James, zei Raffles, maar ik geloof dat jij toch in de stad Liberal een vreemde vertoning zou maken met je zwarte kwaker-costuum en drie kisten op je schouders, waarop met koeien van letters geschilderd staat dat ze aan een bank toebehoren.

— Maar Edward, hadden wij dit alles niet wat eerder moeten bedenken? vroeg Brand zuchtend. Waartoe hebben wij al dat gevaar geriskeerd, indien wij het goud toch wellicht in de steek zullen moeten laten.

— Daarvan is in het geheel geen sprake, Charles, zei Raffles op vaste toon. Wij hebben al dat gevaar niet gelopen om nu te bukken voor de omstandigheden. Wat we hebben, dat houden we. Dat goud moet in ieder geval worden weggevoerd van hier.

— Maar hoe?

— Per auto, amice.

— Maar wij hebben er geen.

— Dan is het zaak te zorgen, dat wij er een krijgen, hernam Raffles kalm.

— In een streek, zo verlaten als de Sahara op een Zondag?

— Er zullen toch wel eens auto's voorbij komen?

— En zou je die willen aanhouden?

— Waarom niet? Ik moet een wagen hebben en ik kan dus onmogelijk al te kieskeurig zijn in mijn middelen.

— Maar er is haast bij, Edward.

— Je hebt gelijk, grote haast. Want ik wil je wel zeggen, Charles, dat ik niet geloof dat de bandieten het hierbij zullen laten.

— Maar wat kunnen zij ons doen? Zij zitten in een trein, die hen met een snelheid van zestig mijlen in het uur westwaarts voert, met de zekerheid, dat hij pas over vele uren op het volgend station zal stoppen.

— Beste jongen, er bestaat nog zo iets als een noodrem, merkte Raffles schouderophalend op.

— Je gelooft toch niet dat ze die in werking zouden durven stellen? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom zouden zij niet? Zij zijn met twintig man, om van onze schone Bianca Kirilef niet te spreken, het Meisje met de Blauwe Ogen, dat zich bij hen bevindt, en dat gezworen heeft, zich op mij te zullen wreken, en zij behoeven geen vrees te koesteren, dat de passagiers hen zouden tegenhouden, als zij van de trein springen en in de duisternis langs de spoorbaan verdwijnen.

— En dat zouden ze wagen om vier honderd duizend dollar.

— Daar mag je niet te min over denken, amice. Het is een zeer groot bedrag, vooral met deze hoge dollarkoers. En er zit voor hen nog meer aan vast dan alleen een geldkwestie: ik heb hen durven dwarsbomen, ik heb de spoorwegkoning Olaf Kaldrup en zijn dochter, van wie zij zulk een hoog losgeld hadden willen eisen, aan hun handen ontrukkt, en zij zullen niet rusten, voor zij zich op mij hebben kunnen wreken.

— Dat is een mooi vooruitzicht, riep Brand uit en weer tuurde hij om zich heen, als vreesde hij reeds de treinrovers in de steeds toenemende duisternis te zullen ontwaren.

— Het is mogelijk dat ik de zaken te donker inzie, Charles, maar het is in ieder geval beter op alles voorbereid te zijn, en daarom moeten wij niet hier blijven delibereren. Denk ook vooral om de telefoon, die natuurlijk reeds in werking is gebracht en die te Liberal de politie al wel zal hebben gewaarschuwd. Ik acht het niet zo ondenkbaar, dat binnen een kwartier een of andere politie-auto komt opdagen, en ons signalement is zo volkomen duidelijk, dat zelfs een straatjongen ons wel zou herkennen.

— Dan herhaal ik mijn vraag van zoeven, Edward, waarom zijn wij het avontuur begonnen, als wij vooruit konden weten, dat het niet goed zou aflopen.

— Wij zijn het begonnen, Charles, omdat er een kans bestond, dat het wèl goed zou eindigen, antwoordde Raffles bedaard. En die mening blijf ik ook nu nog toegedaan. Er is hier heinde en verre geen enkel huis te zien, en ik geloof ook niet...

Hij viel zich zelf in de rede en tuurde aandachtig voor zich uit, in de richting van de stad.

Toen zei hij kortaf:

— Ik geloof dat daar een auto aankomt.

— Ben je werkelijk van plan de wagen aan te houden, Edward? vroeg Brand verschrikt.

— Dat ben ik, omdat ik geen andere keuze heb. Het is misschien geen zeer elegant gebaar, maar de bittere noodzaak dwingt mij er toe. James, jij blijft hier en past op die kisten met goud.

— Mag ik weten waar gij naar toe gaat, mylord? vroeg de reus, die nu ook de naderende auto gezien had, waarvan de lichten zich in vele bochten over de vlakke schenen te kronkelen.

Het was duidelijk, dat de chauffeur de weg volgde, die op enige minuten lopens verder over de spoorbaan ging.

Het was een van die goed onderhouden betonwegen, welke de Verenigde Staten als een dicht net bedekken, en die voor een groot deel het beloop der spoorweglijnen volgen.

Raffles had snel zijn revolver te voorschijn gehaald, hem even geïnspecteerd en toen weer in zijn zak laten glijden.

— Je bent toch niet van plan om geweld te gebruiken tegen onschuldige lieden, Edward? vroeg Brand op een toon van schrik.

— Ik denk er geen ogenblik aan, Charles, antwoordde Raffles geruststellend. Maar men moet toch op alle gebeurlijkheden rekenen, het kon wel eens zijn, dat er géén onschuldige lieden in die auto zaten. En kom nu gauw mee, want er is geen tijd te verliezen. Nog één bocht en zij zijn bij de overweg. James, verberg je achter dit kreupel-

hout, let goed op, en wacht het sein af.

De twee mannen stapten vlug voort door het hoge prairiegras langs de spoorbaan, en staken de overweg vlug over.

In de verte hoorden zij reeds het geronk van de motor.

— Het is gelukkig een grote wagen, zei Raffles laconiek.

— Maar wij hebben hem nog niet, zei Brand hoofdschuddend. Om je de waarheid te zeggen, Edward, houd ik weinig van deze soort ondernemingen. Om een particulier zijn wagen af te nemen...

— Een particulier, die er zo'n wagen op na houdt is schatrijk, en kan zich gemakkelijk een nieuwe aanschaffen, hernam Raffles koud.

— Ik geloof dat het een Rolls Royce of een Packard is. Overigens, de man kan het ding terug krijgen, als wij het eenmaal gebruikt hebben. Je hebt toch, hoop ik, je conducteurslantaarn nog bij je?

— Ja, die zit in mijn zak.

— Dat is een bof. Geef maar eens hier.

Brand stak de hand in zijn zak en haalde er een stalen lantaarntje uit, voorzien van een krachtig gloeilampje dat gevoed werd door een droge batterij.

Raffles nam het hem haastig af en schoof de rode glasschijf voor de lens.

Hij tilde de lantaarn boven zijn hoofd en zwaaide er even mede.

De auto was nu op nauwelijks zestig meters afstand van de overweg.

De chauffeur geloofde natuurlijk niet anders of er was gevaar, want hij matigde onmiddellijk de vaart van zijn wagen, zodat deze slechts langzaam voortreed, toen hij Raffles en Brand zou passeren.

De twee mannen traden onmiddellijk te voorschijn uit de halve duisternis van een cactusbosje, en door een reflexbeweging remde de bestuurder zijn wagen geheel en al.

Hij was een nog jonge man, met een knap gezicht, keurig gekleed, en naast hem zat een mooi jong meisje, in een bontmantel gestoken en met een astra-

kan mutsje koket op de lokken.

Wat de wagen betreft, het was inderdaad een grote Packard, plaats biedend voor zeven of acht personen, en denkkelijk nog nieuw, want de lak glom als een spiegel.

Raffles trad hoffelijk op de bestuurder toe, nam het zonderlinge dophoedje af, dat zich met moeite in evenwicht hield op zijn hoofd, en dat hij had afgenomen van de treinrover, wiens plaats hij had ingenomen, en zei bedaard, terwijl hij de hand naar het stuurwiel uitstrekte:

— Gij kunt niet verder gaan, mijnheer.

— Waarom niet? vroeg de jonge chauffeur. Hebt gij dat onveilige sein gegeven?

— Dat deed ik inderdaad, mijnheer.

— Waarom? Is er dan gevaar?

— Dat hangt er van af, mijnheer.

— Maar ik zie volstrekt niets wat op een wegversperring lijkt?

— Dan kijkt gij niet goed, mijnheer, want dat is er wel degelijk, en ik vraag u op dit ogenblik beleefd uw wagen af te staan.

De eerste beweging van de jonge man was naar zijn zak, maar de ene hand van Raffles greep zijn pols vast, de tweede beweging van de jongeman was naar het knopje van de elektrische starter, maar de andere hand van Raffles was reeds om zijn vingers geklemd.

Toch glimlachte Raffles op de vriendelijkste wijze, terwijl hij voortging:

— Het is mij ernst, mijnheer. Mevrouw, het spijt mij waarlijk meer dan ik u kan zeggen, maar ik heb deze wagen zeer dringend nodig.

— Maar dat is roef, riep de jongeman woedend uit, terwijl hij vruchteloos poogde zijn handen los te maken.

— Gij noemt het daar met een zeer lelijke naam, mijnheer, hernam Raffles. Ik wilde het liever een onvrijwillige lening noemen. Gij hebt een dame in uw gezelschap en tegenover vrouwen heb ik mij nimmer onhoffelijk getoond, tenzij het volstrekt onvermijdelijk was. Geef mij dus slechts uw naam op en uw adres, en ik beloof u op mijn erewoord, dat gij uw wagen zult terug hebben in

ongeschonden staat, zodra wij hem hebben gebruikt, ik vermoed dat gij hem morgen of uiterlijk overmorgen wel terug zult krijgen.

— Maar ik heb die wagen pas van mijn vader gekregen, riep de jongeman uit, bijna huilend van woede en drift.

— Dan moet uw vader een buitengewoon rijk man zijn, en zelfs in geval ik die wagen hield, zou hij u wel een andere geven.

— Maar wat wilt gij met de wagen doen? riep nu het meisje, dat met een heel verschrikt gezichtje tot nu toe zwijgend had toegeluisterd. Wij willen u wel brengen waar gij zijn moet, u en uw vriend, is het niet zo, Jack?

— Dat spreekt immers van zelf, riep de jongeman uit, die gretig deze gelegenheid aangreep om, als het kon, kool en geit te sparen. Waar moet gij wezen? Stap maar in en ik zal er u brengen.

Maar Raffles schudde glimlachend het hoofd en zei:

— Het is bij uitstek vriendelijk van u, mijnheer, maar wij kunnen, helaas, van het aanbod geen gebruik maken. Wij moeten namelijk met uw auto nog een derde persoon vervoeren, die hier dicht bij is, en voorts een tamelijk zware vracht.

— Kon dat niet per trein? opperde het meisje weer, dat niet van zekere mate van gevatheid ontbloot bleek te zijn.

Raffles wendde haar even het gelaat toe, en zei thans met een tikje ongeduld in zijn stem:

— Mejuffrouw, geloof toch, dat ik nooit de onkiesheid zou hebben begaan, u op zulk een heerlijke avondrit staande te houden, indien ik ook maar de geringste kans had gehad, mijn... zware bagage met een trein te vervoeren.

— Maar waar is die bagage dan? vroeg het meisje.

— Aan de andere kant van de overweg, mejuffrouw, antwoordde Raffles, zonder evenwel het hoofd om te wenden, of ook maar een ogenblik de polsen van de jongeman los te laten, want hij had een verdacht lichtje gezien in de ogen van het meisje, en ook, hoe zij de knaap naast haar met de voet

aanstootte, toen zij de vraag stelde.

— En als ik weiger? vroeg de jonge chauffeur na enige ogenblikken.

— Maar dat verdriet zult gij ons immers niet aandoen, riep Raffles op verontwaardigde toon. Zoudt gij werkelijk aan... uw verloofde, want ik hoop in uw bekoorlijke metgezellin, de aanstaande deelgenote van uw vreugde en smart te mogen begroeten, het schouwspel willen verschaffen, met ruw geweld van uw wagen te worden gescheiden? Dat kan ik niet aannemen, ondanks uw prille jeugd, die u zeker nog nooit met de ernst des levens heeft doen kennis maken?

— Maar ik zal gaan gillen, riep het jonge meisje, dat energie voor twee scheen te bezitten.

— Geloof gij niet, mejuffrouw, dat gij dan uw keel vruchteloos zoudt afmatten? Gij denkt toch zeker niet, dat men u in de stad zou horen, die op een uur gaans van hier ligt. Huizen zijn er hier niet, evenmin als hofsteden, kortom gij zoudt u nutteloos vermoeien. Mijnheer, wij hebben tot ons leedwezen weinig tijd, ik zal u moeten verzoeken uit te stappen. Het grieft mij, u te moeten noodzaken de terugweg te voet af te leggen, en een zo onverhoeds einde te maken aan een rit, die blijkbaar zo vol zoete beloften was, maar mijn eigen belang en mijn veiligheid noodzaken mij er toe.

— Mijnheer, wij horen wel aan uw stem en aan uw woorden, dat gij geen gewone struikrover zijt, begon het meisje, dat het nu weer eens over een andere boeg gooide en het met vleien probeerde. Zeg ons wat gij hebben wilt en...

— Ik wil de wagen hebben, miss, anders niets, antwoordde Raffles rustig. Nogmaals, ik wil hem lenen. Geef mij uw naam en gij zult hem overmorgen in uw garage terug hebben.

— Maar wie waarborgt mij dat? riep de jongeman driftig uit.

— Dat waarborgt u mijn naam, mijnheer, antwoordde Raffles koel. Ik ben John Raffles.

De naam scheen als een keisteen midden in een rimpelloze vijver te vallen. De jongelieden keken hun belager een

ogenblik verstomd aan, toen elkander en toen zei « Jack »:

— Laten wij het maar opgeven, Andrey. Mijnheer had dat wel dadelijk kunnen zeggen. Nu weet ik ook beslist dat er niets aan te doen is. Gij kunt uw handen wel wegnemen, mijnheer, wij geven ons gewonnen.

— Misschien wil deze dame wel eerst even uitstappen? zei Raffles vriendelijk die het zekere voor het onzekere koos.

Zwijgend opende het jongemeisje het portier aan de binnenzijde en stapte uit. Toen pas opende Raffles zijn handen

en op zijn beurt kwam de jongeman uit de mooie wagen.

— Uw naam, mijnheer? vroeg Raffles voor de derde maal.

— Ik ben Jack Gould. En ik ben nu wel bijna zeker... dat ik mijn wagen inderdaad terug zal krijgen, zei hij, zijn jongensgezicht vol vertrouwen naar dat van Raffles opgeheven.

— Gij zult hem terug hebben, mijnheer, want ik heb het u beloofd, maar een Gould kon evengoed mij zulke bagatellen ten geschenke geven, zei Raffles schouderophalend.

HOOFDSTUK II

DE OVERVAL

Raffles zat al achter het stuurwiel.

Brand opende het andere portier en nam naast hem plaats.

— Waarheen moet ik de wagen opzenden? vroeg Raffles, met de hand op de starter.

— Ik ben nog een week lang in Liberal, bij mijn oom, antwoordde de jongeman. Gij hebt misschien wel eens van hem gehoord, Herbert Gould?

— Wie zou niet gehoord hebben van de multi-millionair Herbert Gould, die per jaar een vermogen van twee en twintig millioen dollars in zijn brandkast zag vloeien. Ik geloof, dat het pakket wel zal terecht komen, mijnheer Gould, vervolgde Raffles, al zou ik er slechts uw naam op vermelden. Wij hebben nu niets meer te doen dan u voorlopig onze dank te betuigen en afscheid van u te nemen. De avond is gelukkig zeer warm en schoon voor de tijd van het jaar en al zult gij nog een uurtje moeten lopen, de tijd zal u kort vallen en als op vleugelen henen vlieden.

— Er zal wel weinig anders op over schieten, zei Jack Gould zuchtend, met nog een laatste, droevige blik op zijn pas verworven bezit.

— Maar wat is dit? zei Raffles bestraffend. Is dat de wijze, waarop gij oordeelt over een wandeling aan de zijde van zulk een bij uitstek liefvallig

meisje? Foei, mijnheer, hoezeer zijn de tijden veranderd, en wat is het droevig, dat de gelieven van tegenwoordig een auto schijnen nodig te hebben, om elkander lieve dingen te zeggen. Maar thans houd ik u niet langer op, de tijd dringt. Misschien zien wij elkaar nog wel eens weer, mijnheer Jack Gould, en dan onder andere omstandigheden.

Het was goed dat de jongeman wegens de steeds dichter wordende duisternis de uitdrukking niet goed kon zien die bij die woorden over het gelaat van Raffles vloog, anders zou hij de toekomst niet zo vrolijk tegemoet zijn gegaan...

De beide jongelui hadden elkaar in de arm gegrepen. Het meisje had al die tijd achter de wagen gestaan, zonder iets te zeggen.

Raffles wachtte tot zij een heel eind terug waren gegaan en er niets meer van hen te zien viel, en startte toen de auto pas, reed de overweg over, zette de motor toen weer af, en liet het gefluit van de merel horen.

Het werd onmiddellijk beantwoord.

Raffles draaide het binnenlampje aan, om te laten zien waar de wagen stond, en zei toen tot Brand:

— Ik zal hier blijven, Charles, ga naar Henderson, en help hem de kisten hier brengen. In twee gangen kan het

gemakkelijk gedaan worden.

Brand sprong weer uit de wagen, en liep langs de spoorbaan naar de plek, waar het witte hout van de goudkisten nog juist even te zien was.

Henderson nam er twee op zijn sterke schouders. Brand belastte er zich met één, en zo vlug zij konden, liepen zij met de kostbare vracht naar de wachtende auto, en plaatsten ze in de wagen.

Raffles had intussen reeds in de gereedschapskist gezocht, en daar een blik zwarte verf gevonden, met behulp waarvan hij vlug de verraderlijke woorden op de wanden van de kisten begon te overstreken.

Henderson liep nogmaals terug, nu alleen, om de laatste twee kisten te halen. Zij ondergingen dezelfde bewerking, werden in de auto geplaatst, en bedekt met een lap ondoordringbaar linnen, die waarschijnlijk dienst had moeten doen om er de motorkap mede te beschermen, in geval de nieuwe wagen in de regen moest stilstaan.

Dit alles had ruim twintig minuten tijd in beslag genomen, en Raffles spoorde tot haast aan.

Brand echter had achter in de auto een groot valies ontdekt, dat bij opening een aantal herenkleren bleek te bevatten, een overjas, twee pakken, en nog ander goed, en de mannen maakten van die gelegenheid onmiddellijk gebruik zich te verkleden.

Vooraf Henderson en Brand zouden aanstonds in het oog zijn gevallen.

Slechts met de grootste moeite kon de reus zich in een gabardine regenjas persen, maar met Brand ging het beter, de jonge Jack Gould bleek bijna dezelfde proporties te hebben.

De afgelegde kleren werden onder struikgewas goed verborgen, en nu was alles tot het vertrek gereed.

Allen waren ingestapt, en Raffles draaide de knop van de starter om.

De wagen reed een paar meter verder, en stopte toen plotseling weer.

Verbaasd wilde Raffles hem nogmaals op gang brengen, maar de motor weigerde.

Brand sprong uit de wagen, om de motor met behulp van de slinger op

gang te brengen, menende, dat de elektrische starter defect was geraakt.

Maar hij draaide vruchteloos de slinger om en om, de motor wilde niet aanslaan.

Intussen was ook Henderson weer uitgestapt en om de wagen heengelopen, toen hij plotseling een kreet slaakte van woede en schrik.

— Wat is er, James? vroeg Raffles.

— Er is alleen maar, mylord, dat er geen druppel benzine meer is. De tank is helemaal leeg, en ik geloof dat hij lek is, de grond drijft tenminste.

— Ik heb al voortdurend benzine gekoken, maar dat komt bij splinternieuwe wagens wel meer voor, zei Raffles, die geen ogenblik zijn kalmte verloor. Nu, die mijnheer Jack Gould krijgt een handig vrouwtje. Want dat heeft die kleine feeks gedaan toen zij achter de wagen stond. Zij heeft waarschijnlijk met een sterk zakschaartje uit haar étui een gat in de tank gestoken. Nu, klagen helpt niet. Het was natuurlijk haar doel ons de politie op het dak te sturen, voor wij ver weg konden zijn, maar wij zullen ons best doen, de zaak te herstellen. Begin maar met naar een benzineblik te zoeken, James, anders geeft repareren toch niets.

Brommend trok de reus de bagageruimte open, bestemd om er allerlei zaken in te kunnen bewaren van platte koffers af, tot poetskatoenen toe.

En het duurde niet lang, of hij had een paar bliken benzine gevonden.

— Nu aan het werk, beval Raffles kortaf. Hier te blijven staan zou onze ondergang kunnen betekenen.

Hij was haastig uit de wagen gekomen, en zocht in de gereedschapskist naar een soldeerbout.

Hij had er al gauw een gevonden, die electrisch verhit kon worden, met behulp van de accu, die zich in de uitstekend uitgeruste wagen bevond.

Dat was een gelukkige omstandigheid, want het verwarmen met spiritus zou te lang hebben geduurd.

Intussen had Brand met behulp van de looplamp het betrekkelijk kleine lek gevonden, onder aan de benzinetank. Henderson had naar plaatblik gezocht,

en knipte reeds met de blikshaar een reepje af, bestemd om op het lek vast te solderen.

Eenmaal passeerde er een auto, die in de richting van Liberal reed, en waarvan de chauffeur hulpvaardig vroeg, of hij soms van dienst kon zijn.

Maar Raffles bedankte hoffelijk en de man reed weer door, zonder er het minste besef van te hebben wie die lieden waren, die daar aan de kant van de weg een dure auto repareerden, of wat zij met die auto vervoerden.

Er kwam ook nog een oud Fordje langs, bestuurd door een boertje, die het zeker niet erg druk had, en enige minuten nieuwsgierig bleef toezien, tot dat Henderson aanvechtingen kreeg hem met Ford en al in de greppel naast de weg te smijten, maar voor het overige bevond zich niemand of niets op de weg.

Eindelijk was alles gereed om het stukje blik op het lek te kunnen vastmaken.

Maar op het ogenblik dat Henderson het zorgvuldig schoongeschuurde blik van de tank met soldeervet bestreek, lichte Brand plotseling het hoofd op, en vroeg op fluisterende toon:

— Wat was dat?

— Wat dan? Ik heb niets gehoord, antwoordde Raffles.

— Ik meende duidelijk de takken te horen kraken, daar aan de kant van de spoorbaan.

— Een zwerver misschien...

Raffles had het woord nauwelijks gezegd, of uit de duisternis kwamen plotseling een groot aantal mannen te voorschijn, die zich eensklaps verwoed op de drie mannen wierpen.

Het waren er zeker wel bijna twintig, en het was alsof zij van alle kanten tegelijk kwamen opdagen.

En nog voor de eerste slagen vielen, klonk een vrouwenstem, die Raffles onmiddellijk herkende:

— Zorg, dat je hem levend in handen krijgt, en zijn vriend ook. Die lange kerel komt er minder op aan.

— Wel, wel, daar is onze schone Bianca Kirilef weer, riep Raffles uit, terwijl hij met een goedgerichte vuistslag zijn aanvaller, die een ploertendoder in

de hand scheen te hebben, tegen de grond beukte.

Brand verveerde zich met een Engelse sleutel, want hij durfde in de duisternis, die nu bijna volkomen was, zijn revolver niet gebruiken, uit vrees, Raffles wellicht te raken en hij slaagde er ook in, een paar van de aanranders, die hen zo onverhoeds overvallen hadden, met een paar geweldige slagen op het hoofd buiten gevecht te stellen.

Maar het bleek al gauw, dat de strijd ditmaal al te ongelijk was.

Het was duidelijk dat de treinbandieten, zoals Raffles wel gevreesd had, de trein, door aan de noodrem te trekken, niet ver van Liberal tot stilstaan hadden weten te brengen en in de duisternis hadden weten te vluchten.

Natuurlijk waren zij langs de spoorbaan teruggekeerd, wetende dat de kisten met goud uit de trein waren geworpen, en het kon bijna niet anders, of zij moesten ten slotte de auto hebben gezien.

Hoe dit ook zij, zij waren er, en zij waren gekomen op een allerongelukkigst tijdstip: slechts vijf minuten te vroeg.

Het lek in de benzinetank behoefde nog slechts gedicht te worden, het reservoir moest nog alleen maar gevuld worden met benzine, en de drie mannen hadden met de auto en het goud kunnen weggrijden.

Raffles had met een echte veldheersblik reeds aanstonds gezien, dat tegenstand bieden onder deze omstandigheden niet alleen nutteloos was, maar ook uiterst gevaarlijk.

Hoe goed geoefend, hoe krachtig de drie mannen ook waren, zelfs al zou Henderson er geheel alleen een zestal van kunnen neerslaan, de overigen zouden toch nog wel voldoende zijn, om de strijd in hun voordeel te beslissen.

Wel had Bianca, de vrouw die hem zo bitter haatte en wier plannen hij reeds gedwarsboemd had van het eerste ogenblik af, dat zij door de Moloch de geheimzinnige aanvoerder van de bende van het Kwade Oog, was uitgezonden om hem te bestrijden, zoëven bevolen dat zijn leven gespaard moest blijven, met een commando stem, die

duidelijk bewees, dat de anderen haar onderdanig waren, haar blindelings gehoorzaamden, maar wie kon waarborgen, dat een van die kerels hem, door wraakzucht gedreven, in de duisternis geen messteek zou toebrengen?

Vlug en bevelend riep hij iets in een vreemde taal, alleen verstaanbaar voor Brand en Henderson, en nadat hij nog een van zijn tegenstanders met een vuistslag, die als een moker aankwam, een van de lieden die hem besprongen hadden, ter aarde had geveld, riep hij met luide stem:

— Houdt op, wij geven ons over.

Hij kon die woorden nog maar juist uitbrengen, want vier, vijf bandieten waren hem in de duisternis op het lijf gevallen, en hingen met al hun zwaarte aan zijn hals en zijn armen.

Maar naar het scheen, wilde Henderson de strijd niet zo spoedig opgeven, en het bekwam de arme kerel slecht.

Want terwijl hij omringd was door een achttal boeven, tegen wie hij zich alleen maar met zijn vuisten kon verdedigen, daar hij geen wapen in zijn bezit had, stortte hij plotseling neer, als een eik, die door de bliksem geveld wordt en bleef roerloos liggen terzijde van de weg, waarschijnlijk getroffen door het mes van een zijner aanvallers.

— Wie deed dat? riep een van de bandieten met een zware vloek. Hebben jullie dan niet gehoord wat Bianca gezegd heeft? Wij hadden hen levend in handen moeten krijgen.

— Dan heb je niet goed geluisterd, riep een ander, terwijl hij met de voet verachtelijk tegen het grote, roerloze lichaam schopte.

— Voor deze knul komt het er niet op aan, heeft zij gezegd. Als hij genoeg heeft gekregen, des te erger voor hem.

Zij begaven zich haastig naar de auto, die reeds onderhanden werd genomen door een tweetal blijkbaar vakkundige bandieten, die bezig waren, het lek dicht te solderen.

Een ander kwam aandragen met een blik benzine, het reservoir werd gevuld, en de grote wagen was gereed om weg te rijden.

Intussen waren Raffles en Brand ste-

vig gebonden met behulp van de riemen, welke de schurken hadden losgespt van de zware valiezen, die zij in de auto hadden gevonden.

En dat niet alleen, men stopte hun ook doeken in de mond, om hun het schreeuwen te beletten.

Zij werden in de auto geduwd, en vijf mannen en de vrouw namen bij hen plaats.

Bianca had een sigaret opgestoken. In de trein, die het goud had vervoerd, waarop de rovers het hadden gemunt, en dat nu toch weer in hun bezit was gekomen, had de handlangster, de vrouwelinge van de Moloch de vermoeding van een krantenjongen gedragen. Het bleek echter dat zij de tijd had gevonden, het opzichtige knopenbuisje weer te ruilen tegen haar vrouwenkleren.

Zij wendde langzaam het bleke gezicht naar Raffles om, blies hem een rookwolk in het gelaat en vroeg op sarrende toon:

— Wel, mijn beste vriend Raffles, hoe bevalt je dit? Had je dit wel gedacht? Is het niet zeer onverwachts gekomen?

Raffles kon niet antwoorden, maar hij keek de jonge vrouw met zulk een koele minachting aan, dat zij hem, half razend van woede, het brandende einde van haar sigaret op de wang drukte, en als een furie krijste, terwijl het mooie gezicht tot onherkenbaar wordens toe vertrok:

— Wij zullen eens zien, of je mij nog lang op die manier zult aankijken, vervloekt mispunt. Ik wil er bij zijn, als ik je zie krimpen op de pijnbank. Want ik wil je nu wel zeggen waar je wordt heengebracht, mijnheer de dappere held zonder vrees of blaam. Je gaat regelrecht naar New York, je zult terechtaan voor ons tribunaal, en we zullen je wel laten babbelen, wees daar maar zeker van. Vooruit, Jim, rijd op, ik heb haast, om hem in de martelkamer te zien.

Ondanks de hevige pijn van de brandwonden, die het laffe schepsel hem had toegebracht, vertrok Raffles geen spier en bleef haar aankijken met dezelfde

hooghartige, verachtelijke blik, en zij was het, die ten slotte het gelaat afwendde, als onder een zweepslag.

De man, die met de naam Jim was aangesproken wilde de auto reeds starten, toen hij zich bedacht en vroeg:

— En de anderen? Waar blijven zij?

Bianca haalde onverschillig de schouders op en antwoordde:

— Laten zij naar New York terugkeren, zoals zij kunnen, voor zover zij zich tenminste kunnen bewegen. Ik geloof dat er een paar lelijk zijn toegetakeld.

— Dat is allemaal goed en wel, Bianca, maar wat gebeurt er met het goud? Weet je wel, dat jullie daarvan 400.000 dollar in de wagen hebben?

— Dat weet ik heel goed, Lopez Rodrigo, en het is een heel plezierig denkbeeld, antwoordde de vrouw spottend. Bekommer je maar niet om dat goud, ik verzeker je dat je eerlijk je deel krijgt.

Deze woorden waren gericht tot een goed gekleed man, met een donker uiterlijk, die naast de wagen had gestaan, en toen Raffles hem even aankeek, herkende hij de Spanjaard, die in de trein had gereisd, waarmede het goud was vervoerd, en die Brand op het spoor had gebracht van de overige bandieten.

Lopez Rodrigo keek Bianca met zijn zwarte ogen een ogenblik strak aan en hernam toen langzaam:

— Daarop reken ik ook, Bianca. Het is een heel moeilijke karwei geweest en ik eis mijn deel op.

— De Moloch is rechtvaardig en zal je geven wat je toekomt, hernam het meisje met de Blauwe Ogen kortaf.

— Dat is juist datgene waar ik niet zo heel zeker van ben, hernam de Spanjaard, zonder zijn ogen van haar gelaat af te wenden. Ik heb wel eens horen zeggen, dat het leeuwenaandeel van de buit meestal in zijn zakken verdwijnt ook al had hij part noch deel aan de voorbereiding van de aanslag. En ik zal er je aan moeten herinneren, Bianca, dat het ontwerp van deze onderneming met de goudtrein geheel en al van mij afkomstig is. Ik heb het plan beraamd en uitgewerkt.

— Maar ik had het plan gemaakt, tegelijkertijd Raffles te pakken te krijgen, hernam de vrouw koeltjes. Ik geloof dat dat nog belangrijker is. En dan zou ik je de raad willen geven Lopez, goed op je woorden te passen. De Moloch heeft een lange arm, en weet degenen te straffen, die zich tegen hem durven te verzetten. Het mag dan waar zijn, dat hij niets afwist van deze onderneming, het is niettemin mijn plicht, hem het goud af te dragen. Maar iedereen zal een behoorlijk deel van de buit hebben, daarvoor zal ik wel zorgen. En nu voortgemaakt, want wij blijven hier al te lang praten. Het is hier gevaarlijk, want de lui van wie Raffles de wagen gestolen heeft, zullen natuurlijk dadelijk de politie in Liberal verwittigd hebben.

Die opmerking scheen ook de anderen tot haast te prikkelen.

De auto kwam in beweging, met enkel de stadslichten aan.

Bianca wendde zich nog eens om, en riep in de duisternis tot de achterblijvenden:

— Ik zou jullie aanraden, je zo gauw mogelijk te verstrooien, en afzonderlijk naar New York te gaan, voor zover jullie daar thuis behoren. Tot ziens.

En de auto verdween.

Lopez Rodrigo bleef het voertuig een ogenblik met een sombere uitdrukking op zijn gelaat nakijken, en mompelde toen, half voor zich heen, half tot de drie of vier kerels gericht, die hem omringden:

— Zij vergist zich, als zij denkt dat ik met mij laat spelen. Ik ken de wijze van verdeling van de Moloch. En ik zal wel zorgen, dat ik er geen schade bij lijd. En laten we nu maken dat we wegkomen, zij had gelijk, het begint hier gevaarlijk te worden. Wij zullen ons verspreiden, en een goed heenkomen zoeken. En wat de makkers betreft, die daar nog op de grond liggen, het is jammer, maar wij kunnen hen niet helpen. Het hemd is nader dan de rok. Ik maak dat ik naar New York kom, ik zou jullie hetzelfde aanraden. Over vier dagen is er een grote bijeenkomst, op de bekende plek, en dan zal ik wel eens een

woordje zeggen, als de 400.000 dollars niet naar recht en billijkheid verdeeld worden.

Er volgde een instemmend gebrom, dat van niet al te veel eerbied en ontzag voor de Moloch getuigde, en toen verdwenen de bandieten, zes of zeven in aantal, haastig in verschillende richtingen in de duisternis, gereed om zich bij de nadering van de eerste de beste verdachte auto in het kreupelhout naast de weg te verbergen.

Het werd nu weder stil op deze eenzame plek.

Vier of vijf lichamen lagen nog altijd onbeweeglijk uitgestrekt op de grond.

En nu kwam het grootste van die lichamen langzaam overeind.

Het was Henderson, die zich oprichtte, eens om zich heenkeek, en toen voor zich heen bromde :

— Dat ziet er ditmaal heel lelijk uit, en ik weet niet of het niet beter was geweest, wanneer wij waren blijven doorvechten, maar ik geloof dat ik mij mooi dood heb gehouden. In ieder geval weet ik nu waar zij heen zijn met hun Packard; zij willen mylord naar New York brengen. Maar zij zijn er nog lang niet, en zij zullen er ook niet zo gemakkelijk komen, of mijn naam is niet James Henderson.

Hoofdstuk III

DE ACHTERVOLGING

De grootste en beste eigenschappen van Henderson lagen weliswaar in zijn ongelooflijke kracht, die hem tot een geduchte tegenstander maakte, maar in omstandigheden als deze, wanneer het leven van zijn geliefde meester op het spel stond, werkten zijn hersens toch met een snelheid en een helderheid, waartoe zij in normale gevallen niet in staat waren.

Was Raffles het brein, Henderson was de uitvoerende hand, en ditmaal was hij wel genoodzaakt tegelijkertijd hand en brein te zijn.

Hij begreep aanstonds, dat het van groot belang was te trachten, de grote Packard in te halen nog voor de wagen New York zou hebben bereikt, want waren de schurken eenmaal daar, dan zouden zij zich maar al te spoedig kunnen onderdompelen in het onmetelijke stadsgewoel, en voor een man als Henderson onvindbaar worden.

Op de wegen naar New York echter was de toestand voor de bandieten heel wat ongunstiger.

Dat bedacht de reus, terwijl hij daar tegen de wegberm gezeten was en nachacht over hetgeen hem nu te doen stond, tot zijn hoofd er pijn van deed.

Om te beginnen zou de grote Pac-

kard, een prachtige, nog splinternieuwe wagen onmogelijk lang onopgemerkt kunnen blijven, daar natuurlijk Jack Gould aanstonds de diefstal van zijn wagen zou hebben aangegeven, en niet zou afwachten, of zijn auto hem inderdaad twee dagen later zou worden terugbezorgd.

En al zou hij dit zelf niet van plan zijn, zijn verloofde, die kleine kat, die zo sluw was geweest, een gat in het benzinereservoir te steken, zou hem zeker wel aansporen op staande voet de politie te verwittigen.

Een ogenblik balde de reus in woeste wanhoop de geweldige vuisten, als hij bedacht, dat Raffles thans in het grootste gevaar verkeerde door toedoen van dat meisje met haar mooi gezichtje en haar sluwe maniertjes.

En weer trachtte hij zich thans voor te stellen, wat de bandieten zouden doen om het gevaar te vermijden al te spoedig in handen van de politie te vallen. Dat zij de grote autostrade's zouden volgen leek wel buitengesloten te zijn. Natuurlijk was allerwege de telegraaf in werking gesteld.

En nu was het niet zo gemakkelijk, met een grote wagen als de gestolen

Packard, de smallere binnenwegen te volgen.

Overal zou de wagen in het oog vallen, en Henderson bedacht, dat het eerste doel van de schurken moest zijn, zich van dat lastige voertuig te ontdoen.

En vervolgens?

Een trein zouden zij heel stellig niet nemen. Want er was natuurlijk geen sprake van, Raffles en Brand over een afstand van twee en een halve dag sporens te vervoeren in de toestand, waarin zij thans verkeerden, geboeid en gekneveld.

Dus zou het meisje met de Blauwe Ogen er in de allereerste plaats op bedacht zijn de verraderlijke Packard zo gauw mogelijk te verruilen tegen een minder in het oog lopend merk, een Buick, een Chevrolet, desnoods een Volkswagen. In ieder geval een met vier zitplaatsen en liefst met vier deuren, want anders was het niet mogelijk overdag met twee geboeide mannen te reizen.

Daar zij haast hadden om van de Packard af te komen, zouden de bandieten de auto in de eerste plaats van de hand trachten te doen, en zij konden dus slechts gedurende enkele uren profiteren van zijn grote snelheid.

Tot dusver was Henderson vrijwel tevreden over zijn stelsel van logische gevolgtrekkingen.

Maar toen hij de handen in de zak stak, daalde zijn stemming weer tot onder het nulpunt.

Hij had nog hoogstens een dollar of vijftien in zijn zak, en daarmee kwam men niet ver, als men dwars door Amerika een troep booswichten moest achtervolgen.

Maar plotseling viel hem iets in.

Hij stond op, trad op een van de bewustelozen toe, en onderzocht goed en grondig zijn zakken.

Hij haalde er een paar brieven uit, een pijp, een tabakszak, een vlijmscherp knipmes, geopend en wel, en tenslotte een tamelijk smerige portefeuille met twintig dollar aan papiergeld.

— En dat noemen zij nu hun werkkapitaal, zei Henderson minachtend. Twintig dollar, om er 400.000 te krijgen.

Nu, een half ei is beter dan een lege dop.

Hij stak het geld bij zich, schoof de man met zijn voet terzijde, en onderzocht achtereenvolgens de zakken van de anderen, waarvan er twee juist een weinig begonnen bij te komen.

Dezen bemerkten dan ook zeer goed wat er met hen geschiedde, maar zij deden geen enkele poging om zich te verzetten, en dat was ook wel het verstandigste wat ze doen konden.

Zij waren als poppen in de sterke handen van de reus, die hen om en om keerde, op hun hoofd zette, en in de letterlijke zin van het woord leegschudde.

Op deze wijze had hij een oogst van omstreeks negentig dollar bijeen.

Hij stak het geld vergenoegd bij zich en bromde:

— Het is beter dan niets. Als ik nu nog maar een goede auto had, dan zou ik gelukkig zijn, want daarmee zou ik vlugger uit de voeten komen dan op mijn benen.

Alsof het lot zijn wens wilde verhooren, verschenen er van de kant van Liberal eensklaps twee felle schijnwerpers.

Nu was Henderson in een goede leer-school geweest en toch zou hij een geheel andere methode toepassen dan Raffles gedaan had, toen hij zich op zulk een hoffelijke, en toch onweerstaanbare wijze in het bezit stelde van de Packard.

Henderson had nu eenmaal een andere aard, en zijn werkwijze moest dus ook wel een andere zijn.

De auto naderde snel, het was dus zeker een bruikbare wagen. Hij moest en hij zou hem hebben, en daarom paste hij een weliswaar tamelijk gevaarlijk maar dan ook afdoend middel toe, hij legde zich languit op de weg.

De volgende seconde zou beslissend zijn, want de auto naderde in ijlende vaart, en reeds kon de reus het ronken van de motor horen.

Hij was zodanig gaan liggen, dat zijn gelaat naar de zijde van de naderende wagen was gekeerd, in zichzelf brommend:

— Als die vent over me heenrijdt, wil ik er tenminste van op de hoogte zijn.

Natuurlijk ging 't hem ook een ogenblik door het hoofd, dat die naderende auto best door een politiemans bestuurd kon worden en acht of tien collega's van zulk een lastpost zou kunnen vervoeren.

Maar dat belette hem toch niet, zijn plan ten uitvoer te brengen.

Was het inderdaad een politieauto, dan zou hij eenvoudig verzoeken te mogen meerijden, in ruil voor kostbare inlichtingen.

Maar het was geen politieauto.

Het was een snelle tweezitter, laag bij de grond, een soort renwagen, die blijkbaar zeer hard liep.

Gelukkig had de chauffeur goede ogen het licht van zijn schijnwerpers liet niets te wensen over en hij kon zijn wagen op ongeveer twee meter afstand voor de bewegingloze Henderson tot staan brengen.

Misschien zou hij wel getracht hebben, langs hem heen te rijden, want hij was een echte Amerikaan en scheen haast te hebben, maar gelukkig was de weg niet erg breed, en de man die daar dronken, gekwetst of dood in zijn weg lag, daarentegen zeer lang.

Hij kwam vloekend uit zijn wagen, en deed zich nu in het schijnsel van zijn lantaarns voor als een jongmens, met een geblaseerd gezicht, zeer modieus, bijna fatterig gekleed, en die allesbehalve in zijn humeur was over dit plotseling oponthoud.

Dat werd er natuurlijk niet beter op, toen de gewaande dode of dronkaard met grote snelheid opsprong en op hem toekwam met de woorden, op een joviale toon uitgesproken:

— Ik dank u wel, mijnheer. Ik ben helemaal niet dood, gelukkig. Wilt u mij alstublieft uw wagen geven? Ik heb hem nodig.

— Neen zeg, maak geen grapjes zeg, riep de jongeman verschrikt uit. Je bent toch geen struikrover?

— Helaas wel, op dit ogenblik tenminste, jongmens, antwoordde Henderson, terwijl hij droevig zijn groot hoofd

schudde. U hebt toch wel benzine genoeg meegenomen?

— Ja, maar zeg, dat is toch overdreven, zeg, hernam het fatje, dat nu werkelijk angstig werd. Je ziet er helemaal niet uit als een echte struikrover. Wil je geld hebben?

— Aan geld heb ik niets, jongeheer, het is mij om je wagen te doen, ging Henderson rustig voort. Ik heb hem werkelijk dringend nodig.

Hij herinnerde zich het optreden van Raffles en ging op bevelende toon voort.

— Geef me je naam en adres maar op, en binnen een paar dagen staat de wagen weer in je garage. Vluc een beetje, want ik heb haast.

— Maar zeg, dat is onmogelijk, zeg, riep de jongeman ontdaan uit. Ik ben op zoek naar mijn zuster en mijn aanstaande zwager, die zelf met hun auto zijn uitgereden, en...

— Met een grote Packard? vroeg Henderson levendig.

— Ja juist, een splinternieuwe wagen zeg, hij had hem pas van zijn pipa gekregen.

— Heette dat jongemens soms Jack Gould?

— Maar drommelse kerel, wat kun jij goed raden, vervolgde de jongeman verbluft. Heb je hen soms gezien?

— Ja zeker, zowat een half uur geleden. De jongelui én de auto.

— Maar dat is fameus, zeg. Waar zijn ze dan nu?

— Wat mijnheer Jack Gould en zijn meisje betreft, uw zuster naar het schijnt, dat kan ik u onmogelijk zeggen, maar de Packard hebben wij op de kop getikt.

— Wie, wij?

— O, u kent hem toch niet. Maar het ding is voorlopig voor hem in bewaring genomen. Uw familieleden zijn te voet naar Liberal teruggekeerd en het verwondert me, dat u hen niet bent tegengekomen.

Tot zijn verbazing slaakte de jongeman plotseling een kermende kreet, sloeg zich met de vlakke hand tegen het voorhoofd, en jammerde:

— Dan zijn zij het geweest, zeg. Onderweg kwam ik een gek stel tegen, dat

stond te wuiven, maar ik dacht bij mezelf: lopen jullie maar naar de maan, zeg, en ik reed door als de duivel.

— Daar hebt u heel onverstandig aan gedaan, jongeman, zei Henderson bestraffend. Dat is een fout van de jeugd, altijd overijld handelen. Als u had gestopt, dan zouden zij u hebben verteld, hoe ze hun wagen waren kwijtgeraakt en dan zoudt u wel zo verstandig zijn geweest niet verder door te rijden.

— Je bent een snuggere vent, zeg, riep het jongemens uit, van de ene voet op de andere huppelend, en met een fijn ziden zakdoekje zijn voorhoofd afwis-send. Natuurlijk zou ik dat gedaan hebben. Maar wie kon er nu ook op rekenen, dat die twee te voet bij de weg zouden kuieren?

— Heel juist, mijnheer. Uw naam en uw adres?

— Je meent het dus, je gapt mijn wagen?

— U gebruikt daar een lelijk woord, ik neem hem in bruikleen, juist zoals met de Packard al gebeurd is.

— Ik heet Eddy Ford. Daar kijk je van op, nietwaar? Naam zeker wel eens meer gehoord? Ford auto's, nietwaar? Ja juist, de ouwe Henry was een soort oom van me. Almachtig aardige baas maar niet scheutig, tenminste niet tegenover zijn arme neef. Dit is maar een prulwagentje, wat wil je er eigenlijk mee doen?

— Er zo hard mogelijk mee weg rijden, antwoordde Henderson. We hebben nu al lang genoeg gepraat. U woont zeker in Liberal?

— Tijdelijk. Heel tijdelijk. Ik logeer daar bij familie van mijn aanstaande zwager. Almachtig gezellige lui, zeg. Vandaag piekfijn bij hen gedineerd, een beetje sterk gepimpeld en lakere sigratte gerookt, zeg. Blijf je bij je plan?

— Het spijt me, ik moet wel.

Hij boog zich wat nader tot de jonge automobilist over, waarbij hij zeer duidelijk kon waarnemen, dat de achterneef van Henry Ford inderdaad zijn diner rijkelijk besproeid had, en waarschijnlijk niet met spuitwater alleen en vervolgde fluisterend:

— Ik zou maar gauw maken dat ik

wegkwam. Bent u nog nuchter genoeg om goed om u heen te kunnen zien? Anders zal ik het u wel even zeggen. Ziet u daar die donkere dingen? Dat zijn vier of vijf van je gemeenste treinbandieten, erbarmelijk soort, jongeman, die wij een beetje bewusteloos geslagen hebben, maar die wel gauw weer bij zullen komen, en u dan waarschijnlijk op het lijf zullen vallen.

— Maar dat wordt een heel drama, zeg, hernam de jonge Ford verschrikt, en onwillekeurig een paar stappen terugwijkend. Treinbandieten, zeg je? Waarom zitten ze dan niet in een trein?

— Er uit gestapt, jongmens, antwoordde Henderson, die een beetje ongeduldig begon te worden. En nu is het mooi geweest. U krijgt uw auto zo gauw als het maar kan terug, dat belooft ik u op mijn erewoord.

— En waarvoor gebruik je hem dan?

— Ik moet een troepje schurken achterna zitten, laat u dat voldoende zijn.

— Zeldzaam rare geschiedenis, zeg, merkte de jongeman wijsgerig op. Nu dan zal het wel moeten. Je beleeft tegenwoordig zo wat. Ik dacht dat dergelijke dingen alleen in de krant voorkwamen. Adieu zeg, en tot genoegen.

De jonge Ford verbeeldde zich zeker, dat hij in een salon was, en pas aan Henderson was voorgesteld, want hij drukte de reus met de grootste hartelijkheid de hand, draaide zich op zijn hielen om, en verdween, een deuntje neuriënd.

Hij liep wel een beetje onzeker over de weg, niet volkomen recht, maar hij liep dan toch.

Henderson keek hem een ogenblik hoofdschuddend na, en bromde voor zich heen:

— En dat noemen ze: geen alcohol in het verkeer. Wat een ongelukken had die knaap niet met zijn wagen kunnen aanrichten. Hij mag van geluk spreken, dat ik hem er van heb ontlast. Het scheen hem niet méér te kunnen schelen dan wanneer ik hem zijn vulpenhonder had afgenomen. Nu wel thuis, jon-geheer Ford, en bedankt voor je wagen.

Henderson bekeek de auto even, zag direct dat het een voortreffelijke wa-

gen was, zeker hetzelfde jaar pas gekocht stapte er in, en reed weg, zo snel als de auto wilde lopen.

Henderson was nog nooit van zijn leven in deze streek geweest.

Wel had hij alle avonturen van Raffles te New York en in de omgeving daarvan medebeleefd, hij kende een groot gedeelte van Noord Amerika, maar naar de Staat Oklahoma had zijn weg hem nog nooit gevoerd.

Hij wist alleen maar dat hij reed langs dezelfde weg, die de Packard had gevolgd, en dat was hem voor het ogenblik voldoende.

Ook wist hij dat het volgende station Greensburg was, en dat de weg daarlangs moest lopen.

En zo drukte hij het gaspedaal, op gevaar af, nu en dan uit de hem onbekende bochten te worden geslingerd, en alleen maar begerig in te lopen op die grote auto, met zijn machtige motor, die echter het zware gewicht van acht personen en twee honderd kilo goud te torsen had.

Natuurlijk was de weg hier volkomen onverlicht, maar de witte verkeerspaaltjes markeerden de berm en waren duidelijk zichtbaar in het licht van zijn schijnwerpers.

Op het dashboard bevonden zich tal van instrumenten en wijzers, waaronder natuurlijk een snelheidsmeter, waarvan de wijzer op dat ogenblik ruim honderd twintig kilometer per uur aangaf.

Henderson berekende, dat de grote auto hem op zijn minst een half uur moest voor zijn, maar wat betekende dat eigenlijk op die lange weg van bijna drie dagen naar New York?

Het enige wat hem plaagde, was de kans, dat de Packard telkens van richting zou veranderen, waardoor het zeer moeilijk zou vallen, hem bijtijds in te halen. Ook wist hij niet waar de bandieten de wagen prijs zouden geven, om een minder opzichtig voertuig te nemen.

Hij dacht alleen maar aan de woorden, die Raffles hem tijdens het gevecht in hun afgesproken taal had toegeroepen: « Geef je over, of houd je dood en tracht onze verblijfplaats op te sporen » en dat was hem een aansporing om het niet op te geven, zolang er nog een sprankje leven in hem zou zijn.

En onder het grommend gegons van de motor vloog de kleine, snelle wagen in suizende vaart over de straatweg.

HOOFDSTUK IV DE STRIJD OM DE AFSTAND

Henderson reed bijna twee uren aan één stuk met dezelfde snelheid voort en tot twee malen toe begon zijn hart luider te kloppen, toen hij meende, op enige afstand voor zich de rode achterlichten te zien van een auto.

Telkenmale nam hij zijn automatisch pistool in de hand, die op het stuurwiel rustte, vastbesloten om er dadelijk gebruik van te maken als het nodig mocht zijn, maar hij bleek zich ook twee malen te hebben vergist.

Wel passeerde hij twee keren een auto in een vaart, die hem zeker in aanraking met de strafrechter zou hebben gebracht, wanneer er politie con-

trole ware geweest, maar geen van die beide malen was het de grote, grijze Packard.

De eerste auto was een kleine camion, de tweede was een bemodderde stationwagon, die zich nog nauwelijks voort kon bewegen.

Hij wierp een blik op het horloge van het dashboard.

Het liep reeds naar elf uur.

Over een uur moest hij Greensburg bereikt hebben.

Er viel natuurlijk niet aan te twifelen, dat de bandieten, die Raffles en Brand wegvoerden, het uiterste uit de wagen haalden en als bezetenen reden.

Een paar malen had hij gemeend, achter zich het gegrom van een motor te horen, en hij vreesde reeds dat de politie zich in het spel had gemengd, maar het was slechts een trein geweest, die op ongeveer een kilometer afstands voorbij donderde.

Hier en daar naderde de weg zo dicht de spoorstaven, dat hij ze duidelijk kon zien glimmen in het zwakke licht van de maan, die sedert enige ogenblikken door de wolken was gebroken.

En hoe later het werd, hoe meer een gevoel van wanhoop zich van hem dreigde meester te maken.

Het was hem een afschuwelijk denkbeeld zijn meester te weten in de macht van die schurken, weinig beter dan beesten.

Toen hij daar op de grond had gelegen, en zich hield, alsof hij dodelijk getroffen was, had hij maar al te goed gehoord, wat Bianca, die tijgerin in mensengedaante, had gezegd van de martelingen, die ze haar doods vijand hoop te doen ondergaan.

Wie weet wat er reeds geschied zou zijn, als niet haar wraakzucht, de behoefte om Raffles te zien lijden, en ook de verwachting, dat hij op de pijnbank zijn kostbare geheimen zou verraden, de plekken op verschillende punten van de aardbodem, waar hij zijn schatten verborgen had, bijvoorbeeld haar beziel hadden.

Dan zou Raffles misschien op de plaats zelve zijn neergeschoten.

Hij voelde zich sidderen bij die gedachte en een ijskoud zweet zijn slapen bedekken.

Nog een half uur, en toen zag hij in de verte de lichten van Greensburg opdoemen.

Het is maar een klein plaatsje, van niet meer dan twaalf of vijftien duizend inwoners, die hoofdzakelijk van veteelt bestaan, maar Henderson begreep niettemin, dat hij thans de grootste voorzichtigheid in acht zou moeten nemen, want er was reeds zoveel tijd verlopen sedert de roof van de grote Packard, dat de politie te Liberal reeds lang gewaarschuwd moest zijn, die op haar beurt haar collega's van de mees-

te andere plaatsen aan de grote weg, op de hoogte zou hebben gebracht.

Wat de bandieten gedaan hadden, kon hij zich niet goed voorstellen.

Waren zij in grote snelheid door het stadje heengeraasd, alles omver rijdend wat hun in de weg durfde treden? Bestond er misschien een weg, die om het plaatsje heen voerde?

Hij wist het niet, maar hiervan was hij zeker, dat zij voor Greensburg onmogelijk een zijweg hadden kunnen inslaan, want wat hij gepasseerd was, waren slechts smalle grintpadjes, nauwelijks breed genoeg om er met een kleine auto over te rijden, en de chauffeur van de gestolen auto zou het wel uit zijn hoofd hebben gelaten, zich met die zware wagen op die hem onbekende zijpaden te begeven.

Toch behoefde hij niet zo veel te vrezen als de bandieten zelve, want hij was alleen en hij zou zich dus gemakkelijker weten te verbergen.

Het was bijna onmogelijk, dat de half en half beschonken Eddy Ford in staat zou zijn geweest een behoorlijk signalement van hem te geven, en de reus achtte het zelfs niet geheel onwaarschijnlijk, dat het jongemens bij zijn terugkomst te Liberal de gehele zaak van de diefstal van zijn auto glad zou zijn vergeten.

Maar gevaar of geen gevaar, hij moest doorrijden, wat er ook van zou komen.

Hij hoopte nog, de grijze auto in de verte te kunnen zien, vóór hij het plaatsje bereikte, dat reeds in diepe sluimer bleek te zijn, maar die hoop was ijdel.

Hij reed reeds langs een dubbele rij aardige cottages, ter weerszijden van een brede laan geplaatst, en zou zich een ogenblik later in het hartje van het aardige, in een vruchtbare vallei gelegen stadje bevinden.

De bestrating was hier tamelijk, maar daarom bekommerde hij zich niet.

Hij zette zijn ogen goed open, en daar deed hij verstandig aan, want juist toen hij het grote marktplein zou oprijden, ontwaarde hij een troepje agenten, die uit een tamelijk helder verlicht gebouw traden, dat verdacht veel op een politiebureau geleek.

Hij had nog juist de tijd om een brede zijstraat in te zwenken, en tien minuten later bereikte hij weer de hoofdweg, zonder een sterveling te zijn tegengekomen.

Hij lette op of hij geen garages zag, die nog open waren, maar aan dergelijke moderniteiten scheen men hier niet te doen.

Wel las hij het woord boven een paar koetspoorten, maar die waren gesloten en daar achter scheen geen teken van leven te zijn.

Hier greep zijn eerste aarzeling hem aan.

Moest hij verder gaan? Moest hij niet eerder hier blijven, om eerst navraag te doen of de bandieten wellicht de auto hier al verkocht, geruild, of eenvoudig achtergelaten hadden?

Hoe miste hij nu het doorzicht van Raffles, die zeker wel goed zou hebben geweten hoe in deze omstandigheden te handelen.

Maar toen overwoog hij, dat de schelmen hem onmogelijk langer dan ten hoogste een kwartier konden voor zijn, en het was bijna ondenkbaar, dat zij zich die korte tijd ten nutte hadden kunnen maken, niet alleen om zich van de grijze auto te ontdoen, maar ook om zich een nieuwe aan te schaffen.

Dat zij het gewaagd zouden hebben, nier de nacht door te brengen met hun beide gevangenen, dit kwam Henderson zo ongelooflijk voor, dat hij bij die kans niet langer dan een enkele seconde stil stond.

Het was juist hun belang, gedurende de duisternis zo ver mogelijk te komen, ondanks de vermoeienissen en zich overdag met hun kostbare gevangenen schuil te houden.

Toen hij eenmaal tot die slotsom gekomen was, terwijl hij nadenkend zijn vaart wat verminderd had, besloot hij dadelijk zijn tocht voort te zetten.

Hij schakelde weer de grootste versnelling in, en als met een sprong stormde de wagen vooruit, verliet Greensburg en volgde nu de straatweg, die hem twee uren later te Hutchinson moest brengen, een vrij belangrijk spoorwegknooppunt aan de rivier de Arkansas gelegen.

Terwijl zijn hart onrustig klopte, en zijn oorspronkelijk gevoel van zekerheid hem langzaam begon te begeven, joeg Henderson langs de weg, die hier uit beton bestond, zoals in de meeste staten van Amerika het geval is, zodat hij de snelheid tot het uiterste kon opvoeren.

Eens meende hij stellig iets op de weg te zien, dicht bij de berm, dat er uitzag als een auto, die panne had gekregen en waarom zich vage schimmen bewogen in het licht van een paar looplampen.

Het bleek gezichtsbedrog te zijn, het was een kolonie kolenbranders, die daar nog laat aan het werk waren, en wier hutten dicht naast de weg aan de zoom van een dennenbos waren gelegen.

Zo raasde hij heuvel op heuvel af, nu eens door een donker bos, waar het schijnsel van zijn krachtige lampen zonderlinge schaduwen deed dansen, dan weer dwars door een eentonige vlakte, met wuivend prairiegras bedekt.

Eén keer stak hij een overweg over, terwijl op geen twee meter achter hem de reusachtige locomotief van een expresstrein met donderend geraas voorbij schoof, maar hij scheen het ternauwernood te bemerken.

Slechts één gedachte bezielde hem: de afstand te verminderen, die hem scheidde van de auto, de grijze Packard.

Eindelijk, toen hij met zijn renwagen boven op de top van een lage heuvel was gekomen, zag hij in de verte, in het dal, de lichten van Hutchinson.

Hij was thans in zulk een toestand geraakt, dat hij zich om de politie in het geheel niet meer bekommerde, en doorreed, met het vaste voornemen zich dadelijk bekend te maken als een der helpers van Raffles, vast overtuigd als hij was, dat de autoriteiten hem zouden bijstaan, om de bandieten te vangen, die zich van Raffles hadden meester gemaakt.

Het betrof hier de strijd tegen de Moloch, en daarin stond de Grote Orbekende aan de zijde van het wettig gezag.

Hij suisde dan ook in duizelingwekkende vaart de lange helling af, en reed al spoedig langs de eerste villa's, die daar stonden als voorposten van de industriestad.

Hutchinson telt bijna honderdduizend inwoners, en is dus te beschouwen, zelfs in Amerika als een grote stad.

De toestand zou hier zeker wel anders zijn dan in het kleine Greensburg, dat begreep Henderson volkomen.

Juist toen hij voorbij het helder verlichte station reed, dat aan het hoofdplein is gelegen, doorvoer hem een schok en bijna had hij een kreet van opwinding en vreugde geuit.

Een weinig voorbij het station bevond zich een grote garage, waarvan de deuren wagenwijd open stonden, en daar zag Henderson de Packard staan, bemodderd en wel, en die blijkbaar in ogenschouw werd genomen door een man in een met vetvlekken bedekte overall, en een dikke sigaar in zijn grote mond, die er in een blijkbaar zeer opgewekte stemming omheen wandelde, met de handen in de zakken.

Henderson traptte het rempedaal in en met een afschuwelijk gegil van gemartelde remmen, stond zijn wagentje stil.

De man in de overall had hem onmiddellijk gezien, kwam naar buiten, en vroeg laconiek:

— Benzine?

— Dat zal er van afhangen, antwoordde Henderson, terwijl hij uit de wagen kwam, en onmiddellijk op de grijze auto toeliep, die hij aandachtig beschouwde.

— Wagen kopen? vroeg de ander weer, die er blijkbaar niet van hield nutteloos woorden te verspillen.

— Ik koop niet graag wagens, waarvan ik de herkomst niet nauwkeurig kan vaststellen, antwoordde de reus, de garagehouder strak aanziende. U schijnt er anders over te denken?

De ander nam langzaam zijn zware sigaar uit de mond, die er uitzag als een veel gebruikte schilderskwast, spuwde eens op de vloer van zijn garage, en zei toen langzaam:

— Ik koop wat ik krijgen kan. Aanmerkingen?

— Volstrekt niet, antwoordde de reus haastig, bevreesd dat hij de man uit zijn humeur zou brengen, en daardoor de waarheid niet zou horen. Ik zou alleen maar graag willen weten wanneer u die wagen gekocht hebt.

— Uw eigendom?

— Ook niet. U kunt het mij gerust zeggen.

— Een half uur geleden zowat.

— Zeker niet duur?

— Spotgoedkoop.

— Ik zie dat u een handig zakenman bent. Ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid, het is voor mij van groot belang de mensen terug te vinden, die in de wagen zaten. Het waren er zeker veel?

— Is twee veel?

— Waren er maar twee?

Henderson had het bijna uitgeschreeuwd, zo verbaasde hem die mededeling. En toen, ineens, dacht hij het te begrijpen.

Het was nu bijna twee uur in de nacht de bandieten moesten wel zeer vermoeid zijn, door de treinreis van de vorige dag en de loop van bijna anderhalf uur langs de spoorbaan, waarop de autorit gevolgd was, en zij hadden zeker besloten de nacht door te brengen in deze grote stad waar zij zich ook gemakkelijk van de auto zouden kunnen ontdoen.

Twee hadden waarschijnlijk de wagen verkocht, en de anderen hadden hun gevangenen snel ergens heen gevoerd, misschien wel naar het huis van een vooruit gewaarschuwde medeplichtige, want het stond immers vast, dat iedere stad van enige betekenis in Amerika een aantal bendeleden onder haar bewoners telde.

— Nog één vraag, mijnheer, en dan zal ik u niet langer lastig vallen.

— Vraag op.

— Hebben die twee lui soms een andere auto bij u gekocht?

De garagehouder gaf niet dadelijk antwoord, maar keek nu op zijn beurt de reus doordringend aan.

— Politie? vroeg hij toen.

— Neen, dat verzeker ik u. Ik behoor volstrekt niet tot de politie, maar

ik zeg u, dat die lui grote schavuiten zijn, bandieten van de ergste soort, en dat u verplicht bent, als goed burger, mij te helpen, die kerels te ontmaskeren. En daartoe heeft u niets anders te doen dan mij te antwoorden op mijn vraag.

— Bij mij niets gekocht, luidde het antwoord.

Henderson bemerkte wel, dat de man de waarheid sprak, en het antwoord was hem een bittere teleurstelling.

Als zij bij hem werkelijk een auto hadden gekocht, en de wagen daar zouden komen halen, dan zou hij op de loer kunnen gaan liggen, desnoods in gezelschap van een aantal politiemannen,

men zou de schelmen kunnen volgen, ongezien en op die wijze zou de verblijfplaats van Brand en Raffles spoedig gevonden zijn.

Thans stond hij voor de schier onoverkomelijke moeilijkheid, in deze grote stad des nachts op onderzoek uit te gaan, zonder enig ander houvast, dan het sterke vermoeden, niet eens een zekerheid, dat de treinrovers de nacht in deze stad zouden doorbrengen.

Maar zo onverzettelijk was zijn voorname, zijn plicht tot het uiterste te doen, dat hij dadelijk aan het werk wilde gaan.

— Benzine en olie, zo wendde hij zich kortaf tot de garagehouder.

HOOFDSTUK V

EEN SPOOR

De garagehouder nam Henderson een ogenblik vluchtig maar met een scherpe blik op, en hield toen met een laconiek gebaar zijn hand op, een gebaar, dat over de gehele wereld begrepen wordt, zelfs door de meest onbeschaafde volkeren, omdat het een universele betekenis heeft.

Henderson verspilde niet veel woorden, hij rammelde alleen maar met wat dollars in zijn zak als antwoord op de stille vraag van de man in zijn overall.

— Hoeveel? vroeg de garagehouder.

— Boordevol, antwoordde de reus, zeker aangestoken door de korte wijze van uitdrukking, die de eigenaar van de garage tot een tweede gewoonte scheen te zijn geworden.

De twee mannen gingen weer naar de straat, en daar werd een van die bekende, vuurroodgeschilderde benzinepompen in werking gebracht, die men slechts met een gummislang behoeft te verbinden met de tank.

— Heel wat, verklaarde de garagehouder, toen eindelijk het grote reservoir gevuld scheen te zijn.

Henderson betaalde zonder een woord te spreken, kreeg ook zijn nieuwe olievoorraad, die bijna tot de laatste drup-

pel was opgebruikt, nam zonder veel plichtplegingen afscheid van de kortaangebonden garagehouder, stapte weer achter het stuurwiel, en reed met zijn renwagen heen.

Een vast doel had hij eigenlijk niet.

Eerlijk gezegd wist hij in het geheel niet, wat hij thans het eerst moest doen.

In de eerste plaats echter wilde hij zich verwijderen van de garage, want hij had de argwanende blik wel gezien van de garagehouder, en hij vreesde, dat ook in deze stad het bericht van de roof van de renwagen maar al te spoedig zou zijn doorgedrongen, zelfs wanneer men in aanmerking nam, dat de toestand van de jeugdige heer Ford hem niet had toegestaan, zijn verklaringen aan de politie met bekwame spoed en grote duidelijkheid af te leggen.

En hij had zich dan ook de vraag gesteld, wat de politie wel het eerst zou doen, zodra zij van de brutale nachtelijke roof hoorde. Zij zou zeker om te beginnen alle garagehouders in een kring van enige honderden mijlen op de hoogte brengen, opdat zij haar aanstonds bericht zouden kunnen geven,

wanneer zich iemand voordeed, die een renwagen te koop aanbood.

Weliswaar ging de garagehouder niet vrij uit, omdat hij nog geen uur geleden natuurlijk voor heel weinig geld een dure, splinternieuwe auto had gekocht waarvan hij moest begrijpen, dat hij gestolen was, maar dat moest hem juist een aansporing zijn, zich bij de politie in een gunstig daglicht te stellen, door onmiddellijk de nachtelijke bezoeker te verklappen, die hem de geroofde renwagen kwam aanbieden.

Zeker was zeker, zo overwoog Henderson, en het best was, een veilige afstand te brengen tussen die man met zijn onderzoekende ogen, en zich zelf.

Dat hij nog nooit in Hutchinson was geweest, maakte die rondrit voor hem des te gevaarlijker, en ook doellozer.

Hij reed tot tweemaal toe over een groot marktplein, met iets, dat op een gemeentehuis geleek, aan een der lange zijden gelegen, en daarnevens een gebouw, dat best een politiebureau kon zijn, waaruit duidelijk bleek, dat hij in een kring had gereden.

Hij gaf dit rondrijden dan ook na een kwartier op, begrijpend, dat hij er slechts kostbare tijd mee zou verliezen, bracht de auto tot stilstand middenin een donkere zijstraat, waar zich geen levende ziel vertoonde, hetgeen ook zeer begrijpelijk was, daar het nu tegen twee uur in de nacht liep, en trachtte zich een duidelijke voorstelling van de staat van zaken te maken.

Dat de bandieten hier waren gebleven, met hun gevangenen kon wel als vaststaand worden aangenomen. Want waarom zouden zij zich anders reeds hier ontdaan hebben van een snel vervoermiddel, dat weliswaar gevaarlijk begon te worden, maar dat hun toch nog uitstekende diensten had kunnen bewijzen?

En toen viel hem plotseling iets in.

Als hij de politie eens in de arm nam?

Ongetwijfeld zou hij dan de gehele waarheid moeten zeggen, en ook, dat Raffles het goud gestolen had uit de trein, om het zich naderhand weer te zien ontnemen, maar dat zou de politie toch niet beletten, hem te helpen in het

opsporen van de bandieten.

En toch schrikte hij hier voor terug.

In de strijd tegen de bende van het Kwade Oog had Raffles gestaan aan de zijde van de politie, en dat was voor haar een reden geweest hem met rust te laten, niet alleen, maar hem in sommige opzichten zelfs behulpzaam te zijn.

Maar hier had zich nu, wat men in de rechtspraak noemt een « nieuw feit » voorgedaan, en dat nieuwe feit was de roof van het goud. Al was hem dat ook later weer ontnomen, een diefstal van 400.000 dollar kon de politie moeilijk als een bagatel opnemen.

Hij dacht hier nog over na, besluiteloos, terwijl zijn angstige onzekerheid hem het zweet deed uitbreken, toen hij eensklaps in de duistere straat twee mannen zag aankomen.

Hij zegende zijn haast werktuigelijke beweging, die hem, toen hij de wagen naast de trottoirrand parkeerde, zijn lantaarns deed doven, want de verschijning van die twee mannen zo laat in de nacht, in deze eenzame straat, nam voor hem aanstonds de omvang aan van een zeer gewichtig feit.

Zij waren nu juist bij een straatlantaarn, en aan hun bewegingen meende de reus iets onzekers waar te nemen, als van lieden, die de weg zijn kwijt geraakt.

Die twee mannen waren dus naar alle waarschijnlijkheid vreemdelingen.

Zij keken naar de huizen, en stonden nu en dan stil, om even op zachte toon met elkander te redetwisten.

Eens zelfs gingen zij een tiental stappen terug en reeds vreesde Henderson, dat zij uit het gezicht zouden verdwijnen, want hij had onmogelijk kunnen zeggen hoe het kwam, maar hij geloofde vast en zeker, dat die twee naar de weg zoekende mannen hem zouden helpen om het spoor van Raffles te helpen vinden.

Zijn hart klopte, toen hij zag dat zij weer terugkeerden.

— Dat is geen zuivere koffie, momis toch altijd maar een provinciestad, café's zijn er natuurlijk niet open, op deze tijd van de nacht, en ik mag een staart krijgen, als die kerels hier niet

wildvreemd zijn. De garagehouder zei dat er maar twee mannen in de auto hadden gezeten. Zou het zo vreemd zijn, als zij nu op zoek zijn naar hun kornuiten, en in deze stad, die zij niet kennen, de weg zijn kwijt geraakt?

Henderson had deze korte alleenspraak ternauwernood beëindigd, of hij bemerkte dat de twee mannen, na kort beraad, de straat schuin overstaken, en naar de auto toe kwamen, die zij blijkbaar zoëven pas hadden opgemerkt.

Dadelijk maakte Henderson zich zo klein mogelijk, trok zijn hoofd in zijn schouders, leunde achterover, met de handen in de zakken, en hield zich alsof hij sliep, maar door de kiertjes van zijn halfgeopende oogleden bleef hij de naderende vreemdelingen nauwkeurig in het oog houden.

Midden op de straat stonden de twee nog even stil, schenen toen een besluit te nemen, gingen verder, en stonden nu vlak voor de auto.

Het was hier zo donker, dat zij nu pas zagen, dat de chauffeur sliep.

Een van de mannen stootte hem tamelijk ruw aan, met een dollarbiljet al klaar in de linkerhand, en Henderson werd op een zeer natuurlijke manier wakker, en vroeg op knorrige toon:

— Wat moet je. Dit is geen taxi.

— Dat heb ik dadelijk wel gezien, chauffeur, zei de man met het biljet wapperend. Je staat hier zeker op je baas te wachten?

— En als het zo was, gaat het u iets aan? gromde de reus verre van vriendelijk, en vast overtuigd, dat hij de stem van de vrager al eens vroeger had gehoord.

— Je hoeft er niet kwaad om te worden, hernam de ander, terwijl hij het bankbiljet in de hand van Henderson duwde, na die met vriendelijke drang uit zijn zak te hebben getrokken. Je bent hier in de stad zeker goed bekend?

Dat was een bijzonder lastige vraag, waarop Henderson niet zo gauw verdacht was geweest.

Want nu zou zeker aanstonds de vraag volgen, of hij de ligging van deze of gene straat wist.

Toch kon hij niet bevestigend antwoorden, want dan zou al spoedig uitkomen, dat hij er niets van wist, en de beide mannen zouden argwaan gaan koesteren, zodat het hem heel moeilijk zou vallen hen te bespieden.

Hij poogde door de klippen heen te zeilen door nog altijd brommend te antwoorden:

— Dat is maar naar dat je het neemt. Ik ben hier thuis en niet thuis. Ik moet hier vaak heenrijden met mijn baas, die heeft in dit huis een goede kennis wonen...

— Kun je ons dan misschien zeggen waar de Greenstreet is?

Natuurlijk had Henderson nog nooit van de Greenstreet gehoord, hij had gemakkelijk kunnen aangeven hoe het er op de maan uitzag, maar toch antwoordde hij, na even te hebben nagedacht:

— Greenstreet? Wacht eens even, ik geloof, dat moet zijn bij de... hm...

Dat bracht de vrager natuurlijk niet veel verder, en deze zei dan ook ongeduldig:

— Weet je het niet precies? Ons hotel ligt in die straat, wij zijn hier vreemd wij zijn pas vanavond aangekomen.

Indien Henderson soms nog enige twijfel mocht hebben gekoesterd omtrent de identiteit van de twee mannen, dan zouden deze op haperende toon geuite woorden hem volmaakte zekerheid hebben verschaft.

Het was te donker om de gezichten goed te kunnen onderscheiden, maar dat had het grote voordeel, dat ook die twee snuiters hem onmogelijk konden herkennen. Het was duidelijk, dat zij geen seconde rekening hielden met de twee honderd mijlen afstand van de plek waar de strijd had plaats gevonden, de man terug te vinden, die men daar voor dood had achtergelaten.

Henderson speelde zijn rol voortreffelijk.

Hij keek een ogenblik twijfelend naar het huis, toen naar het bankbiljet, en zei toen brommend:

— Misschien, als u er iets voor over hebt, mijn baas blijft nog minstens een uur weg, en ik wil wel proberen of ik

de straat kan vinden en er u heen brengen.

Hij wist heel goed, dat hij evengoed had kunnen aanbieden, de Koran voor de ander te verklaren, maar hij vertrouwde op zijn goed gesternte, en als de nood aan de man kwam, zou hij het desnoods aan een politieagent kunnen vragen.

Hoe de overige bandieten juist aan de Greenstreet waren gekomen, was hem een raadsel, maar het waarschijnlijkst was, dat een hunner in Hutchinson thuis hoorde, hetgeen ook zou verklaren, dat men hier aanstonds een veilige schuilplaats had weten te vinden, teneinde daar de beide gevangenen heen te brengen.

Daar moest natuurlijk ook het goud zijn.

Het werd nu duidelijk, dat men de beide andere bandieten met de auto had weggezonden, om die van de hand te doen, en dat zij de weg in het teruggaan waren kwijt geraakt.

De twee mannen schenen elkaar even met een blik te raadplegen, en toen zei de man, die tot dusverre het woord had gevoerd, na enige aarzeling:

— We zullen je tien dollars geven, als je ons gauw naar de Greenstreet brengt.

— Welk hotel? vroeg Henderson schijnbaar onverschillig.

— Het hotel doet er niet toe. Dat vinden wij wel, als wij maar eerst eenmaal in de straat zijn, antwoordde de man snel. Wij hebben nog eerst iets anders te doen.

Henderson had het wel uit kunnen

schreeuwen van vreugde, want dit antwoord bracht hem zijn doel plotseling zeer veel nader.

Hij deed alsof hij nog even weifelde, en zei toen op zachte toon, na nogmaals een blik op het huis te hebben geworpen:

— Geef maar op je tien dollar, want die wil ik wel verdienen, en ik zal zien er je zo gauw mogelijk te brengen.

De twee mannen bleken niet over heel veel geld te beschikken, want zij moesten, zoals het in de volksmond heet: « botje bij botje leggen », om de tien dollar bijeen te krijgen.

Henderson stak ze kalmweg in zijn zak, waarna een der mannen naast hem plaats nam, terwijl de tweede zich moest vergenoegen met de zogenaamde dicky seat, anders gezegd kattedak.

Het was niet veel meer dan een soort van uitholling achter in de tweezitter, van rechthoekige vorm, en die kan worden afgedekt met een klep, welke, wanneer de dicky seat in gebruik is, kan worden overeind gezet, en dan als ruggesteun dient.

Op goed geluk reed Henderson weg.

Had hij aanvankelijk gevreesd een agent van politie te ontmoeten, thans verlangde hij zeer naar de komst van zulk een ordebewaarder, al ontveinsde hij zich het gevaar niet dat in zulk een nachtelijke ontmoeting gelegen kon zijn, wanneer de agent bijgeval de renwagen mocht herkennen.

Hij was thans echter wel gedwongen van twee kwaden het minste te kiezen en hij dacht er geen ogenblik aan zich deze kans te laten ontsnappen.

HOOFDSTUK VI

HET HUIS IN DE GREENSTREET

Henderson mocht van geluk spreken.

Hij had al een paar malen door zijn onzekere houding duidelijk te kennen gegeven, niet zeker te zijn van zijn zaak, en de beide bandieten schenen al enigszins ongerust te worden, toen hij op enige afstand voor zich uit een agent

van politie zag wandelen, op zijn dode gemak, met de handen op de rug, en blijkbaar slechts wachtend op het tijdstip zijner aflossing.

De man wendde zich half om, haast onwillekeurig, toen hij op dat late uur de roffel van een krachtige motor ach-

ter zich hoorde, en Henderson zorgde er wel voor, hem de tijd niet te gunnen om zich lang te bedenken, of tot besef van de toestand te geraken.

Reeds piepten de remmen, de wagen rolde langzaam voorbij de agent, en onder dat langsrijden vroeg Henderson op zijn vriendelijkste toon:

— De Greenstreet, alsjeblieft, mijnheer de agent?

— Derde straat rechts, tweede straat links, brug over, nieuwe wijk door; altijd recht uit, laatste dwarsstraat, antwoorde de agent, zeer Amerikaans en zeer laconiek.

De aanwijzing was zeer duidelijk voor iemand, die een goed geheugen had.

Henderson knikte de man vriendelijk toe, en gaf direct weer gas.

Hij reed zoals hem gezegd werd, volgde de aangewezen route, reed over de lange brug die over de rivier is geslagen, en volgde toen een van die kaarsrechte, eentonige straten, waarvan de Amerikaanse steden het geheim schijnen te bezitten.

De wijk aan de overzijde was blijkbaar eveneens van zeer jonge datum, want de auto reed voorbij vele huizen in aanbouw, die slechts voor een deel bewoond waren.

De aanduiding van de agent bleek volkomen betrouwbaar, want de laatste straat van die hoofdweg bleek inderdaad de naam Greenstreet te voeren, blijkende uit het splinternieuwe, zeker pas aangebrachte naambordje op de hoek.

Henderson voelde zich op de schouder kloppen en de man die naast hem had gezeten, beval kortaf:

— Stop hier maar, wij zijn waar wij wezen moeten, wij kunnen het nu gemakkelijk vinden.

Henderson verborg slechts met moeite een glimlachje van voldoening.

Hij liet echter niets merken, maar tikte beleefd aan zijn pet, en zei:

— Dan zal ik maar gauw terug rijden, heren. Mijn baas zou woedend zijn, als hij zijn wagen niet voor de deur vond staan.

De auto stopte vlak bij de hoek, en reeds aan de wijze waarop de twee mannen uitstapten, bemerkte Henderson,

dat zij thans wel gauw de plek zouden terugvinden waar zich het huis bevond, dat zij zochten.

Een ogenblik bleven de beide bandieten staan, en Henderson begreep wel, dat zij er zich van wilden overtuigen, dat hij inderdaad rechtsomkeer zou maken.

Hij tikte dus nogmaals aan zijn pet, reed achteruit, keerde, en reed toen terug.

Het spreekt vanzelf, dat het in deze pasgebouwde straat met de verlichting zeer treurig gesteld was en daar de wagen alleen met de stadslichten reed, kon hij ongemerkt snel een zijstraat inschieten.

Hij bracht hier onmiddellijk de auto tot staan, stapte er uit, en liet de wagen voor wat hij was.

Hij keerde naar de straathoek terug, tuurde er omheen, kwam toen te voorschijn en sloop weer naar de Greenstreet terug.

Hij dempte zijn voetstappen zoveel mogelijk, en keek scherp uit, maar hij zag niets meer van de twee mannen.

Zij waren blijkbaar vast overtuigd, dat de gewaande chauffeur als de wind naar de plek was terug gekeerd, waar zij hem hadden gevonden.

Maar toen Henderson een ogenblik stil stond, hoorde hij duidelijk verre voetstappen, die zich schenen te verwijderen.

Nog tien schreden, en hij stond een weinig hijgend van het harde lopen, weer op de hoek van de Greenstreet, die hij zoeven verlaten had.

Hij stak zijn hoofd voorzichtig om de hoek, en tuurde in de duisternis, maar hij kon aanvankelijk niets onderscheiden.

Toen echter ontwaarde hij, bij het schijnsel van een eenzame lantaarn twee gedaanten, die snel voortliepen, aan de tegenovergestelde zijde van de straat.

Zijn hart bonsde luid tegen zijn ribben bij de gedachte, dat het geboefte Raffles en Brand in een van die nieuwe huizen opgesloten hielden.

Hij wachtte een gunstig ogenblik af, stak toen op zijn beurt zo vlug hij kon de straat over, en begon de twee man-

nen te achtervolgen, op een afstand van ongeveer honderd meter.

Zij waren reeds weer buiten het schijnsel van de lantaarn, en hij kon hen niet meer zien. Wel echter hoorde hij onduidelijk hun voetstappen.

Hij zelf liep op gummizolen en behoefde dus niet zo spoedig te vrezen, gehoord te zullen worden.

Het geluid van de voetstappen voor hem had plotseling opgehouden.

Hij deed snel een paar stappen terzijde en wist nu, dat hij volkomen buiten het gezicht was achter een betonmolen, die voor een in aanbouw zijnde school was geplaatst.

Hij bukte zich een weinig en kon onder het grote reservoir van de molen heen kijken, en een groot gedeelte van de weg overzien, die schaars verlicht werd door een enkele straatlantaarn.

Hij kon tamelijk duidelijk de twee kerels onderscheiden, die nu het trottoir hadden verlaten.

Zij schenen aandachtig om zich heen te kijken, zeker om zich te overtuigen of niemand hen zag, en toen viel er eensklaps niets meer van hen te bespeuren.

Een ogenblik later hoorde Henderson zacht kloppen, en toen werd het weer stil.

Hij twijfelde er niet aan, of de twee mannen waren een van de huizen binnengegaan, waar zij door hun makkers verwacht werden.

Hij had de plek goed onthouden, en het huis was ook niet moeilijk terug te vinden, want het was het enige afgewerkte in de rij over een afstand van zeker wel een kilometer.

Het was aan alle kanten omgeven door steenhopen en planken, en men had zeker nog niet lang geleden het steigerwerk afgebroken, waarvan de palen nog op het trottoir voor het roodgemeniede ijzeren hekje lagen.

De bewoner was er waarschijnlijk pas ingetrokken, en Henderson moest bekennen, dat het een goed gekozen plek was om midden in de nacht een paar goed geknevelde en stevig geboeide mannen ongezien binnen te brengen.

De reus liet geen tijd verloren gaan.

Twintig grote stappen brachten hem tot dicht bij het huis.

Hij kroop zo dicht hij maar durfde naderbij, en vermeed met de uiterste zorg tegen een van de stapels planken of steenhopen aan te stoten, uit vrees dat het geraas van een vallende plank hem zou verraden.

Het duurde dan ook tamelijk lang voor hij eindelijk de zijgevel van het huis tot op een afstand van nog geen vijf meters genaderd was.

Hij had zich zo klein mogelijk gemaakt achter een groot met asfalt gevuld vat, en bespiedde aandachtig het huis.

Aan de zijkant waar hij zich bevond, had de verdieping gelijkvloers een soort serre, met zogenaamde Venetian blinds, anders gezegd: jaloeziën, die alle waren neergelaten. Daarvoor was een lage stoep, en vandaar zou men later kunnen afdalen naar de zijtuin.

De serre of veranda bleek een plat dak te hebben, en daarop kwam op de eerste verdieping weer een dubbel deurvenster uit, eveneens van een gordijn voorzien, waardoor niet het minste lichtstraaltje naar buiten drong.

Naar de kant van de straat bevond zich naast de serre een groot schuifraam en verder waren er aan die kant geen openingen.

Hij kroop behoedzaam wat meer naar achteren om de achterkant van het huis op te nemen. Hij zag vaag een deur, daarnaast twee ramen met luiken gesloten, een kleine uitbouw, en op de eerste verdieping een rij van drie vensters.

Ter hoogte van wat een vliering scheen te zijn, was nog een vierde venster aanwezig, rond en nauwelijks groot genoeg om een volwassen persoon door te laten.

Henderson meende dat hij hiermede het onderzoek voorlopig wel besluiten kon.

Wel zag hij nergens licht, maar het was zeker dat daarbinnen de bandieten zich nog niet ter ruste hadden begeven, anders hadden zij onmogelijk zoëven nog pas hun twee medeplichtigen kunnen binnenlaten.

De zaak was nu slechts, het beste middel te ontdekken, ongemerkt het huis binnen te dringen.

Een ogenblik dacht hij er aan terug te gaan, de politie te verwittigen, zich van haar hulp te verzekeren, en met een macht van, als het moest, een paar dozijn manschappen terug te keren.

Maar bij nader inzien kwam hij van dat voornemen terug.

Want ten eerste zou de overval onmogelijk zonder enig gerucht in zijn werk kunnen gaan, en zo wraakzuchtig was Bianca Kirilef, dat zij liever eigenhandig Raffles een kogel door het hoofd zou schieten, dan hem opnieuw voor haar ogen te zien bevrijden, ook al zou zij daarbij zelve haar ondergang tegemoet gaan.

En ten tweede waren daar nog altijd de vijf kostbare kisten.

De reus wist wel, dat hij volkomen in de geest van Raffles zou handelen, indien hij poogde, de politie zo lang mogelijk buiten de zaak te houden.

Neen, hij wilde het alleen ondernemen.

Hij overtuigde zich dat hij zijn korte knuppel en zijn revolver nog altijd bij zich droeg, en toen zag hij nogmaals om naar een middel, zo stil mogelijk binnenshuis te komen.

Lopers bezat hij niet, en al had hij ze gehad, de brave kerel zou niet goed geweten hebben hoe er zich van te bedienen.

Hij durfde er dan ook niet aan denken, het slot van de achterdeur met geweld te openen, of de afsluiting van de luiken.

Het was het beste, dàar binnen te dringen, waar hij aanstonds zo dicht mogelijk in de nabijheid van de twee gevangenen zou zijn.

Maar waar bevonden zij zich ergens in het huis?

In de kelder? Op de zolder?

Toen viel hem iets in. Hij bracht een paar vingers voor zijn lippen en liet zacht het fluiten van de merel horen, het voor Raffles en Brand zo welbekende sein.

Het geleek zo volkomen op het wel-luidende gekweel van de genoemde vo-

gel, dat niemand daarbinnen enige achterdocht zou kunnen krijgen.

Hij kreeg geen antwoord, wat niet zo verwonderlijk was, maar hij hoopte vurig, dat de beide gevangenen het sein zouden hebben gehoord en begrepen zouden hebben dat de redding nabij was.

Maar eensklaps meende hij een zwak gerucht te horen.

Het klonk als het knarsen van grint onder een voetstap, welke naderbij kwam.

Hij dook weg achter enige zakken cement, op elkaar gestapeld, en had dit nauwelijks gedaan, of hij zag een donkere gedaante om de hoek van het huis verschijnen, langzaam langs de achtergevel gaan en zich toen bukken. Het volgende ogenblik verlichtte het schijnsel van een zaklantaarn een handbreed keldergat, vlak boven de grond, terwijl een spottende stem zei:

— Ik kom eens kijken of jullie het daarbeneden wel kunnen uithouden, jij en je vriend.

Er kwam in het geheel geen antwoord en Henderson begreep, dat Raffles en Brand nog altijd proppen in de mond hadden.

De man die de zaklantaarn vasthield, liet het schijnsel even in de kelder spelen, en vervolgde toen grommend:

— Ik wist het wel, je bent wel knap, Raffles, maar uit die kelder kom je zo gemakkelijk niet weg. Ik kom jullie zeggen, dat je straks te eten krijgt en er zal je ook een deken worden gebracht en een matras, maar eerst moet Bianca eens met je praten. Ze heeft je, geloof ik, iets belangrijks te vragen.

De man scheen te tasten naar een dikke tralie, die dwars over de kelderopening liep, rukte er een paar malen aan, bromde tevreden, en doofde het licht van zijn lantaarn.

Op hetzelfde ogenblik viel Henderson boven op de nog geknielde man, met het gewicht van een lawine.

Zijn beklagenswaardige tegenstander kon zelfs geen kreet slaken.

Het was alsof er een rotsblok bovenop hem was gevallen, dat hem aanstonds de adem afsneed, en hij had zelfs geen gelegenheid om te zien wat het was, dat

hem daar met zulk een geweldige zwaarte bijna verpletterde, en hem de ribben dreigde te breken.

Hij trachtte zich hijgend om te wendelen, maar de geweldige vuist van Henderson trof hem met mokerend geweld terzijde van de kaak, en slap gleed het lichaam onder hem weg, alsof al het leven er uit geweken was.

Henderson stak zijn hand dadelijk in de zak van de man, haalde er een stevig knipmes uit, een bos lopers, een browning, en tenslotte een grote zakdoek, die hij hem in de mond stopte.

Hij rolde hem om, ontgespte zijn broeksriem, en bond hem met behulp van dit praktische voorwerp de polsen zo stijf op de rug samen, dat de man zich zeker ternauwernood zou kunnen bewegen als hij weer bij kennis kwam.

Hij snoerde zijn benen stevig met een van de vele touwen, die hier overal rondslingerden, stak tussen die touwen een stuk hout, aan de achterzijde van 's mans benen, en bromde vergenoegd:

— Ziezo, nu is er evenveel beweging in als in een flink gebeukte stokvis. En nu weg met dat fraais. Dat is er alwéér

een minder. En hij heeft mij meteen een aardige wenk gegeven, waar ik mylord kan vinden.

Hij nam de bewusteloze man op zijn schouders, zoals men het met een zak meel doet, en legde hem toen weer neer, in een soort schuurtje, waar allerlei gereedschap werd bewaard.

Toen liep hij snel naar het huis terug, knielde neer voor het keldergat, nam zijn zaklantaarn, liet eerst het schijnsel op zijn eigen gezicht vallen en deed het toen in de kelder spelen.

Hij had het wel uit willen schreeuwen van blijdschap, toen hij daar de beide mannen zag zitten op de grond, leunend tegen de kale muur, stevig geboeid en gekneveld weliswaar, maar levend.

— Daar ben ik mylord, fluisterde Henderson, met zijn gulste grijnslach. En nu zal ik aan een touwtje dit mooie knipmesje neerlaten, en dit bosje lopers, om van de browning niet te spreken en als gij wat dichter bij schuift, weet ik zeker, dat gij die aardige dingetjes gemakkelijk bereiken kunt.

HOOFDSTUK VII

HET GOUD VERANDERT VAN EIGENAAR

Er naderden voetstappen, die hol weerklonken in de kale gang, een sleutelbos rammelde, en de zware deur van de kelder werd geopend.

Dat wil zeggen, zij ging eerst heel voorzichtig op een kier open, en het eerste wat verscheen was het schijnsel van een krachtige elektrische zaklamp, onmiddellijk gevolgd door twee revolverlopen.

De mannen, die de deur hadden geopend, schenen te weten wie Raffles was, en hadden niet vergeten hun voorzorgsmaatregelen te nemen.

Pas toen zij bemerkten, dat de beide gevangenen nog altijd goed gebonden en met de proppen in hun mond, in hun hoekje zaten, blijkbaar uitgeput van vermoeienis, lieten zij hun wapens wat

zakken, en deden de deur verder open.

Zij bleken met hun vieren te zijn.

Een hunner was Lopez Rodrigo, die als aanvoerder scheen op te treden.

Hij droeg ook de zaklantaarn, en zei grijnslachend tot Raffles:

— We zullen je nog een uurtje van je nachtrust moeten beroven, voor wij zelven gaan slapen, mooie mijnheer want Bianca heeft met je te spreken. Sta op en volg ons.

Raffles deed een poging om overeind te komen, maar hij scheen uitgeput, en zijn gebonden handen en enkels schenen het hem bijna onmogelijk te maken.

— Maak de touwen om zijn enkels los, beval Lopez.

Twee mannen knielden naast Raffles neer, terwijl de anderen hem met hun

revolvers bleven bedreigen en maakten, niet zonder moeite, het touw los, dat om zijn enkels was geknoopt.

Lopez scheen een vraag in de ogen van Raffles te lezen, want hij zei ongeduldig:

— We zullen je ook wel van die prop bevrijden, maar pas als je voor Bianca staat. Ik heb mijn bevelen. Je vriend blijft hier, aan hem hebben we niets, tenminste, voorlopig niet. Maar als jij weigert te spreken, dan kan niemand natuurlijk zeggen wat er nog met hem zal gebeuren.

Er speelde een vals lachje om de mond van de Spanjaard, terwijl hij deze woorden zei, en de beide gevangenen schenen er onmiddellijk de gehele betekenis van te doorzien.

Zij wendden elkander het gelaat toe, en in hun ogen scheen een onwrikbaar besluit te lezen.

Raffles hief zijn benen, een voor een, een paar malen op, om de bloedsomloop te herstellen, toen namen de vier mannen hem in hun midden, waarvan er twee hem stevig vasthielden aan de gebonden armen, de zware deur werd weer op slot gedaan, de grendels er voor geschoven, en de kleine stoet liep door de smalle keldergang, verlicht door een elektrische lamp aan de zoldering.

Zij beklommen een betonnen wenteltrap, en stonden een ogenblik later in de gang van het huis, aan welks einde de voordeur te zien was daar, waar de gang zich verbreedde tot een popperig kleine vestibule.

Zij liepen naar die vestibule, en bestegen daar een eikenhouten trap, die een kleine wending maakte, en die bleek te voeren naar de bovenverdieping van het huis.

Een deur werd geopend, en Raffles bevond zich in een helder verlichte kamer, met slechts één raam, zorgvuldig afgesloten door een dik gordijn, zodat niet het minste lichtkiertje naar buiten kon doordringen.

In het midden, onder de elektrische kroon, stond een grote tafel, en daarachter was Bianca Kirilef gezeten.

Op het tafelkleed, vlak voor haar, lag een revolver.

Zij had reeds zoveel ervaringen opgedaan ten opzichte van de man die daar nu werd binnengeleid, dat zij hem zelfs in gevangenen staat nog scheen te vrezen, nu hij gescheiden was van zijn vrienden, en omringd was door zes welbepaalde mannen.

In een hoek van het vertrek stonden de vijf kisten met goud, en dadelijk gingen de blikken van Raffles er heen, nog voor hij zijn ogen richtte op het bleke gelaat van het Meisje met de Blauwe Ogen, dat hem met een wraakzuchtige uitdrukking om de volle, fraai getekende lippen aanstaarde.

Toen Raffles werd binnengevoerd door de vier mannen die hem hadden gehaald, zaten daar reeds twee kerels, die hij dadelijk herkende als de treinrovers, die Brand hem in de expresse had aangewezen, en een van hen scheen in dit huis thuis te zijn, want hij had zijn voeten op tafel gelegd, en die voeten waren gestoken als die van het eerste het beste brave burgermannetje, in trippen pantoffels. Hij had zijn boord afgelegd, en rookte uit een houten pijp, terwijl hij in een glas groc roerde, dat voor hem op de tafel stond te dampen.

Op het eerste gezicht zou men gezegd hebben, een gemoedelijk tafereeltje aan de huiselijke haard.

Scherp klonk de stem van de jonge vrouw, die beval, nadat zij Raffles enige ogenblikken met een glans van zegepraal in haar schitterende ogen had aangezien:

— Neem hem de prop uit de mond. Hij zal wel zo verstandig zijn om niet te schreeuwen, als hij weet dat het huis afgezonderd ligt, en hij zes revolvers om zich heen ziet.

Een der mannen trad op Raffles toe en trok hem de doek uit zijn mond.

— Een volgende keer zal ik moeten verzoeken om een doek, die niet gezeeten heeft in 'een zak, waarin tegelijkertijd knoflook wordt bewaard, zei Raffles rustig, ik vermoed haast, dat ik dit onplezierige smaakje te wijten heb aan mijn vriend de Spanjaard. En er is niets zo afschuwelijk voor een werkelijk beschaafd man, als de lucht van die aardvrucht. Bianca Kirilef, mag ik

weten wat gij van mij wilt? En waarom gij mij niet rustig in de kalmte van mijn cel hebt gelaten, die weliswaar van alle gemakken ontbloot is, maar waar mij dan ook dit dubbelzinnig gezelschap bespaard is gebleven?

— Sarcastisch als altijd, hoonde de vrouw. Zelfs in het gezicht van de dood. Nu mijnheer Raffles, wij zullen wel eens zien, hoelang die spot bij u zal duren. Over twee dagen zullen wij te New York zijn, en ik wil mij persoonlijk overtuigen, hoe gij u zult houden als gij eenmaal de geheimen van onze martelkamer zult kennen.

Zij had haar revolver gegrepen, speelde er even achteloos mede, en legde het wapen toen weer voor zich neer.

Raffles had even de schouders opgehaald en gaf ten antwoord:

— Ik weet niet of ik daar ooit zal komen, liefje, maar in elk geval behoeft je er niet op te rekenen, dat ik je het schouwspel van mijn doodstrijd zal gunnen. Ik beschik over middelen, die mij snel en pijnloos zullen doen sterven, op 't ogenblik wanneer ik dat wens, zelfs al zou je mij van alles beroven, mijn zakken onderzoeken en nogmaals onderzoeken, ja al zou je me willen ontdoen van al mijn kleren.

— Dat zullen wij dan wel eens zien, hernam de vrouw sarrend. Je kent ons nog niet, Raffles. En nu ter zake. Ik heb je hier laten komen, omdat ik uit jouw mond wil horen, waar je je schatten verborgen hebt.

Raffles zette grote ogen op, en vroeg oprecht verbaasd:

— Dat is je toch zeker geen ernst? Je kunt toch niet denken, dat ik je die plekken zou mededelen?

— Iets dergelijks heb ik toch werkelijk gedacht, Raffles, hernam de vrouw tergend. Ik geloof dat je het wel zult zeggen.

— Dan zul je van dat geloof moeten terug komen, want uit mijn mond zul je het zeker niet horen.

— Blijf je daarbij?

— Natuurlijk. Kun je dan ook maar één ogenblik aannemen, dat ik het uitvaagsel van de maatschappij, een bende schurken, zoals er nog nooit een tweede

bestaan heeft, op de hoogte zou brengen van de schuilplaatsen, waar ik mijn millioenen aan goud en juwelen heb opgestapeld? Komaan, het is immers te dwaas om er een ogenblik langer over te spreken. Mag ik je vriendelijk verzoeken mij weer naar mijn nederig verblijf te doen terugbrengen?

De ogen van de vrouw vlamden als die van een getergde tijgerin. Zij scheen zich slechts met moeite te kunnen beheersen, toen zij weer begon:

— Toch herhaal ik, dat je je nog wel eens zult bedenken, Raffles. Men zegt dat je volkomen ongevoelig bent voor doodsangst, en ik wil het een ogenblik aannemen. Overigens ik heb niet de bevoegdheid je hier op mijn eigen gezag te doen martelen, om de waarheid uit je te persen. De Moloch is natuurlijk al op de hoogte gebracht van je gevangenneming, en hijzelf zal je wel ondervragen. Maar je hebt een vriend, die ook in mijn macht is, en je houdt zoveel van hem, dat je, om hem een marteling te besparen, zeker tot heel wat opoffering bereid zoudt zijn.

Raffles verbleekte, maar zijn kalmte verliet hem geen ogenblik, toen hij vastberaden antwoordde:

— Gij kent mijn vriend niet, denkt je dat hij minder moedig is, dan ik. Hij zou liever duizend doden sterven, dan mijn geheimen te verraden. En je bent nog minder dan waarvoor ik je altijd gehouden heb, als je een weerloos man wilt doen boeten, voor wat ik jegens je misdreef, of nog misdrijven zal.

— Houd op met die grootspraak, riep de vrouw toornig uit. Je bent in mijn macht, en weerloos.

Terwijl zij sprak waren de blikken van Raffles over haar hoofd heen een ogenblik naar de pendule gegaan, die op de schoorsteenmantel stond.

Hij praatte langzaam toen hij weer begon:

— Ik maak mijzelf aan geen grootspraak schuldig, juffie. Je denkt dat alles met mij is afgelopen en dat over twee dagen mijn laatste uur zal hebben geslagen, Ik houd er echter een geheel andere mening op na.

— Kort en goed, ben je van zins, Raffles, ons de plaatsen te noemen, waar je goud bewaard wordt?

— Uit mijn mond zul je ze nooit horen, antwoordde Raffles bedaard. Nu niet en over twee dagen nog minder.

De vrouw liet een schel lachje horen, en haar stem klonk bijna hysterisch toen zij uitriep:

— En ik wil alles verwedden wat je wilt, dat je na tien minuten al je geheimen zult uitschreeuwen. Wacht maar af. Je zult alles verraden, om de ondraaglijke martelingen te ontgaan en ik, ik zal lachen en je in je gezicht spuwen.

— Wel ik zou weinig anders van je verwacht hebben, juffie, hernam Raffles koeltjes. Iets dergelijks ligt volkomen in je aard. En nu wilde ik werkelijk wel weer terugkeren, ik begin slaap te krijgen.

Bianca Kirilef stond halverwege van haar stoel op, trillend van woede over zoveel koelbloedigheid bij een gevangene, die geheel in haar macht was, en riep:

— Je zult hier blijven, zolang ik het verkies. Ik zal je vriend laten halen, en dan zullen wij eens zien, of hij ook zo standvastig is.

Weer vlogen de blikken van Raffles een onderdeel van een seconde naar de wijzers van de pendule en toen zei hij kalm:

— Je kunt je die moeite gerust besparen, mooie madame, hij zal niets los laten. Wij van onze kant echter, zouden het zeer op prijs stellen, als wij dat goud konden terug krijgen, dat daar ginds in de hoek ligt opgestapeld, en dat ons, gij zult het moeten toestemmen, niet waar, van rechtswege toekomt.

— Wat zou je er mee willen doen? hoonde de vrouw. Over twee dagen ben je dood.

— 't Is mogelijk dat dit mijn lotsbestemming is, maar dan toch zeer waarschijnlijk niet door jouw toedoen.

— Niet door het mijne? Terwijl ik je gevangen nam?

— O, maar ik blijf je gevangene niet. De vrouw keek hem een ogenblik sprakeloos van verbazing aan, barstte toen

in een hatelijk lachje uit, en riep:

— Ik geloof waarachtig dat hij gek is geworden. Horen jullie dat, jongens? Hij blijft mijn gevangene niet. Hij wil weer vertrekken. Hij vindt het niet prettig bij ons. En dat zegt hij, met zijn handen op zijn rug gebonden, en te moe om op zijn benen te staan.

— Maar schattebout, ik verzeker je dat mijn handen in het geheel niet gebonden zijn, zei Raffles op zachte toon, en met een vriendelijke glimlach.

En tegelijkertijd spreidde hij zijn armen wijd uit.

De indruk van die enkele beweging was onbeschrijfelijk.

En wat volgde geschiedde zo vlug, dat alles zich binnen een paar seconden afspeelde.

Bianca, vaal van woede, met een open mond, rees half overeind, en deed toen een woeste greep naar haar revolver.

Maar sneller dan de gedachte was Raffles reeds op de tafel toegetreden.

Hij vatte met één hand het tafelkleed en trok het met een ruk naar zich toe, zodat de revolver onder het bereik van zijn hand kwam.

Hij greep het wapen onmiddellijk, en bijna tegelijkertijd knalden twee schoten.

Het ene was van Raffles, het ander was van de man met de trijpen pantoffels, en het was zijn laatste schot geweest, want de kogel van Raffles trof hem midden in het voorhoofd, en deed hem zwaar op de tafel neervallen.

Wat de andere bandieten betreft, zij waren zó volkomen verrast, dat geen hunner er ook maar aan dacht, iets te doen, wat werkelijk op dat ogenblik doeltreffend was.

Het ongeluk wilde, dat bijna allen, vast vertrouwend op de machteloosheid van de gevangene, hun zware revolvers weer hadden opgestoken, zodat zij niet onmiddellijk over hun wapens konden beschikken.

En vóór zij ze uit de holsters hadden, was Raffles met een sprong als een tijger reeds bij de deur.

Twee van de kerels vlogen op hem toe, om hem te grijpen, maar hij schopte een stoel voor zich uit, die naast de

deur stond, beiden struikelden over het meubel, en vielen vloekend en tierend languit op de vloer.

Het volgend oogenblik had Raffles de deur reeds opengerukt en stond hij in de gang.

Hij liet een schrill fluitsein horen, door op zijn vingers te blazen.

Brand kwam aansnellen, en op hetzelfde oogenblik klonk daarbinnen in de kamer het gerucht van een ruit, die wordt ingedrukt, en een venster dat wordt geopend.

Boven dat geluid uit klonk de woeste kreet van Bianca Kirleef, die uit alle macht gilde:

— Schiet dan toch op hem.

Er klonk een luide lach, welbekend, en toen de val van een zwaar lichaam, het geluid alsof er een stoel versplinterde, gevolgd door een onderdrukte kreet van pijn.

Raffles rukte de deur weer open, en door Brand gevolgd, trad hij het vertrek weer binnen, waar de strijd in volle gang was.

Henderson was zoëven door het raam binnengeklommen, met behulp van een ladder, juist op het afgesproken oogenblik, en na het raam met een enkele vuistslag te hebben verbrijzeld.

Hij had reeds een van de vijanden met een stoel neergeslagen, en alles was zo vliegensvlug gegaan, dat de twee bandieten, die over de stoel gestruikeld waren, nog nauwelijks weer op de been waren gekrabbeld.

Als een furie had Bianca zich op de reus geworpen, onbekommerd om het gevaar, maar hij schudde haar af als een buffel, die door een tijger besprongen wordt, en zij viel een eind verder op de vloer neer.

Een van de bandieten had nu zijn revolver ter hand genomen, en schoot het wapen af in de richting van Henderson.

Hij was echter te zenuwachtig en te haastig, gaf zichzelf de tijd niet om te mikken, en de gevolgen waren noodlottig voor hem.

Voor hij ten tweede male de trekker kon overhalen, stapte Henderson op hem toe, lachend alsof het een goede grap

gold, vatte hem als een kind om het middel, tilde hem van de grond en smeed hem met zoveel kracht tegen de tegenoverliggende kamerwand, dat de man met een paar gebroken benen roerloos bleef liggen.

Op deze wijze kon de strijd onmogelijk lang duren.

Een van de bandieten had reeds, aangegrepen door een soort van bijgelovige vrees, zijn revolver laten vallen en stond sidderend, met hoog opgeheven handen, bij de schoorsteenmantel, telkens opnieuw herhalend:

— Ik geef mij over. Ik geef mij over.

Wat de twee overige kerels betreft, waaronder zich ook de Spanjaard bevond, zij hadden zich willen verschansen achter de tafel, en reeds een paar malen geschoten, achter dit meubelstuk geknield, maar Raffles had de tafel eenvoudig met een ruk terzijde geslingerd, en Lopez Rodrigo met een geweldige vuistslag geveld.

Brand die door een der revolverkogels licht aan de bovenarm gewond was, schoot terug, en trof zijn tegenstander in de volle borst.

Maar de verraderlijke Bianca had zich reeds weer opgericht, en was tersluiks naar de tafel geslopen, waar de dode man nog altijd voorover lag, met het hoofd op de uitgespreide armen.

Zij wist tersluiks het brede dolkmes te grijpen, waarvan het heft uit zijn broekzak stak, klemde het vast in haar vuist, en sloop, met ogen die van haat fonkelden, langs de muur naar de kamerdeur, waar Raffles nog stond.

Terwijl de strijd op zijn hoogtepunt was, bereikte zij haar doodsvijand, en reeds had zij het spitse wapen opgeheven, om het Raffles tussen de schouders te stoten, toen de greep van een hand, die haar pols bijna brak, haar weerhield.

Henderson had juist bijtijds het opzet van Bianca Kirleef doorzien, en haar bij de arm gegrepen.

Zij moest het dolkmes laten vallen, en reeds had de reus de korte knuppel boven haar hoofd opgeheven, toen Raffles op strenge toon beval:

— Neen, James, zo doet men niet tegenover vrouwen. Weg met dat wapen. En laat haar ook los, zie je niet dat je haar arm bijna breekt.

Als met tegenzin liet de reus het wapen weer zakken, en zijn vingers gaven de arm prijs, die er als in een schroef in geklemd was geweest.

De vrouw stond een ogenblik stil, bleker dan een dode, en langzaam haar gekneusde pols wrijvend.

Haar blikken gleden door de kamer, rustten een ogenblik minachtend op de beide gedode bandieten, en vestigden zich toen op het gelaat van Raffles, die haar kalm aanzag met zijn heldere ogen, zonder een zweem van triomfantelijkheid.

— Je ziet nu wel, Bianca Kirilef dat ik zoëven gelijk had, toen ik zei, dat je mij nog niet op de pijnbank zou zien over twee dagen.

Toen legde Raffles even de hand op de schouder van Henderson.

— Zonder zijn moed, en zijn tegenwoordigheid van geest zou ik misschien over twee dagen hebben opgehouden te leven, al zou je mij ook nooit het geheim van mijn schatten hebben kunnen ontrukken, Bianca Kirilef. Hij heeft onze gevangenis ontdekt, hij wist een van je cliërs neer te slaan, en toen was het overige kinderspel voor hem. Met het mes van die man heb ik de touwen van onze armen weten door te snijden, ook die van de voeten van mijn vriend, en wij hadden juist alles weer in orde gebracht, toen je vier medeplichtigen mij kwamen halen. Het leek alsof ik stevig gebonden was, maar ikzelf hield de touwen met mijn handen vast. En je behoeft mijn trouwe reus maar aan te zien, om te weten, dat het voor hem een kleinigheid was, het keldergat wat groter te maken, zodat mijn vriend erdoor naar buiten kon klimmen. Het was voor hem al heel gemakkelijk een raam te openen aan de buitenzijde en van het overige ben je persoonlijk getuige geweest, zodat ik dat niet behoef te herhalen.

Bianca Kirilef had Raffles rustig laten uitspreken.

Het was alsof zij verstaand was.

Onafgebroken had zij Raffles aangekeken, onbeweeglijk als een stenen beeld.

Raffles vervolgde:

— Je zult nu bij me blijven, Bianca, want ik heb er veel belang bij, dat de politie je niet in handen krijgt, in tegenstelling met dit gespuis hier, dat ik zo gauw mogelijk zal laten arresteren voor zover dat tenminste nog de moeite waard is. Jij hebt mijn geheimen willen weten, maar ik zal je de jouwe weten te ontrukken.

— Zo ver zijn we nog niet, Sir Raffles.

De verstening scheen plotseling van haar geweken te zijn.

Met een beweging, vlugger dan de gedachte, was zij bij het raam en het volgende ogenblik was zij achter het gordijn verdwenen, en de drie mannen hoorden het schrille lachen van de vrouw, terwijl zij zich bliksemsnel, als een geroutineerde acrobate, langs de ladder liet afglijden, die daar nog altijd stond, en aanstonds, zodra zij de grond bereikt had, wegtrok.

Toen snelde zij voort als een haas, en verdween in de duisternis.

Raffles was de eerste, die zich van de verrassing herstelde en riep:

— Laat haar maar lopen, vrienden. Wij zullen een vrouw als zij is, wel terug weten te vinden. Het wordt nu voor ons hoog tijd om ons uit de voeten te maken, want zij zal zeker de politie gaan waarschuwen, zodra zij maar ergens een telefoon zal weten te vinden. Voortgemaakt, James. De kisten met goud naar beneden. Ik zal intussen voor een auto gaan zorgen of heb jij er soms een?

— Een prachtige renwagen, mylord, maar helaas niet geschikt om er het goud mee te vervoeren.

— Waar heb je die wagen geparkeerd?

De reus duidde hem de plek aan, en Raffles snelde weg.

Hij vond de verlaten wagen op de aangeduide plek, reed er zo snel hij kon mee naar een nog open zijnde garage, huurde daar een grote, gesloten auto, liet er de renwagen als pand achter, en

reed toen haastig weer terug naar het landhuis.

Henderson en Brand wachtten hem in de hoogste spanning, voor het hek gezeten op de vijf kisten met goud als op een troon.

Niet zodra stond de grote auto stil, of zij droegen de kisten met goud naar binnen. Henderson nam naast Brand plaats, terwijl Raffles zelf zich achter het stuurwiel zette.

De vrouw was hem nog ontsnapt, maar het goud was tenminste van hem.

Het was waarlijk de hoogste tijd, want nauwelijks was de auto de eerstvolgende straathoek omgereden, toen

van de tegenovergestelde kant de lichten opdoemden van een grote overvalwagen, die in pijlsnelle vaart kwam aanrijden, en stil hield voor de villa.

Bianca Kirilef had tenslotte in een nog geopende apothekerswinkel de telefoon mogen gebruiken en de politie verwittigd.

De mannen in uniform vonden twee doden, twee zwaar gewonden, twee mannen, die half versuft schenen, en ten slotte, op hun aanwijzing, nog een stevig gebonden bandiet in het kleine bergschuurtje achter het huis.

Maar het goud vonden zij niet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

HET GEHEIM VAN EAST-RIVER

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt: alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldde: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266